

**11
DESEMBER -81.**

NORDEN— I SKUDDFELTET MELLOM SUPERMAKTENE

**BILAG:
UTDRAG AV
ENHETSFRONTENS
OG FOLKEFRONTENS
PROBLEMER**

LEDER: PARTIPLAN JAN.-MARS

SK skal behandle partiplanen for 1982-84 etter at resultatet av planhøringa i partiet er kommet inn. Denne planen kan derfor tidligst presenteres i TF i februar. SKAU sender derfor ut en plan for de tre første månedene av 1982 og en antydning om hvilke planer SKAU vil foreslå for SK for resten av 1. halvår. Denne planen bygger på det planhørings-utkastet som sto i TF for august, og vi har holdt oss innåfor de rammene som er gitt der. Planen er også diskutert med enkelte DS og DS-representanter. Vi vil her kort gå gjennom oppgavene i denne perioden. En helhetlig plan vil stå i neste TF.

Det resultatet vi har kommet fram til, vil stille store krav til partimedlemmene og styrene. De studiene og partidiskusjonene som inngår i planen krever planlegging fra laga og disiplin og arbeidsinnsats fra medlemmene om vi skal lykkes. SKAU har vurdert grundig den samlede arbeidsbyrden som denne planen betyr for laga. Vi har imidlertid ikke sett det som forsvarlig å »barbere» ytterligere, dersom vi både skal ivareta partidemokratiet, få løst helt nødvendige interne oppgaver, gjøre en innsats i de viktigste eksterne kampanjene og samtidig ta landsmøtets intensjoner om å styrke studiene alvorlig.

Vi har holdt fast på intensjonene i de generelle målsettingene som er gitt i planforslaget i TF/aug. (s.11). Her står det at et mål for perioden må være kvalitativ og kvantitativ styrking av partiet, med vekt på det første.

Det er viktig å holde fast på den røde tråden i planene, slik at partioppgavene ikke bare blir enkeltstående oppgaver uten indre sammenheng. Det skal innrømmes at planer og direktiver ikke alltid har gjort det lett å holde denne oversikten. I de store oppgavene har det likevel vært en bevisst og langsiktig strategi bak de enkelte kampanjene. Dette gjelder ikke minst arbeidet for å skape og utvikle dagsavisen Klassekampen og den skrittvisse utforminga av partiets forsvars- og fredspolitikken. Her ligger det år med diskusjoner, studier, ekstern kamp og organisatorisk arbeid bak.

På samme måte er det ingen tilfeldighet at nettopp tre områder fikk prege vår valgkamp i 1981, nemlig: økonomi, forsvars- og fredspolitikk og kampen for sosialismen. Dette er nøkkelområder for partiets arbeid i lange tider, og vi vil derfor nødvendigvis følge opp den politiske agitasjonen vår på disse områdene i samband med tariffoppgjøret, 1.mai, osv. Og vi må fortsette å videreutvikle politikken vår gjennom studier av marxistisk teori og norsk virkelighet. I denne prosessen må vi ta sikte på å løse uløste motsigelser i partiet og utvikle våre kunnskaper og vår evne til å propagandere et marxist-leninistisk syn på de økonomiske og strategiske spørsmåla som folk er opptatt av.

Det blir sjølsagt planen for hele landsmøteperioden som for alvor kan ta vare på disse intensjonene. Men SKAU har lagt opp til at planen for første del av 1982 er i samsvar med ei sann langsiktig tenkning.

Landsmøtet pekte på det sterke behovet for studier og ideologisk konsolidering i partiet. Hittil har intensjonene i landsmøtets vedtak i liten grad blitt fulgt opp. I den planen som nå legges fram for våren 1982, er det imidlertid lagt stor vekt på studiene. Når vi prioriterer studier såpass høyt, må det nødvendigvis gå ut over andre ting. Det blir f.eks. mindre til å diskutere politikken og taktikken i ulike eksterne kampanjer. Men det arbeidet som blir nedlagt i studiene, er ei langsiktig investering som vil komme oss til gode på mange forskjellige måter: Det vil gi oss et sikrere grunnlag for å utvikle en revolusjonær politikk på mange ulike felter. Det vil bidra til å styrke demokratiet, ved at vanskelige

PARTIPLAN

TF 3

emner kan diskuteres av fler enn noen få velskolerte eksperter. Det vil øke partiets motstandskraft mot oppløsningstendenser og høyrebølger. Vi vil derfor oppfordre medlemmene til å slåss for å gjennomføre studiene, og til å motstå fristelsen til å skyve studiene når alle de kortsiktige »krisene» melder seg. Vi vil aldri komme i en situasjon der klassekampen tar en hofflig pause for å tillate AKP(m-l) å konsentrere seg om studiene. Vi blir nødt til å lære oss en stil der studiene er en del av det daglige partiarbeidet.

OPPGAVENE JANUAR – MARS

1. Partidiskusjon om forsvar og fredspolitikk

SKAU har vedtatt at hele partiet skal gjennomføre en partidiskusjon om forsvars- og fredspolitikk. Denne diskusjonen tar sikte på å løse de motsigelsene som er knyttet til nedrustningsspørsmålet og motsigelser om vår forsvarspolitiske linje. Partiet har et militærprogram som er vedtatt av landsmøtet. Dette sammen med prinsipp-programmet og SK-uttalelsen om forsvar og fred er retningsgivende for diskusjonen. I dette nr. av TF presenterer vi også innlegg for og i mot partiets linje. Vi legger også fram et forslag til studier rundt dette emnet som laga skal bruke i tilknytning til lagsmøtet om forsvars og fredspolitikk.

2. KK-kampanje i januar/februar

Ingen distrikt i partiet holder målsettinga med å holde abonnementstallet på nivået pr.1.januar 1980. Abonnementstallet ligger for lavt, og det krever en fortsatt oppprioritering av KK-arbeidet for at vi skal beholde dagsavisa. Kampanjen nå har to målsettinger: 1) Å verve så mange abonnenter at vi legger grunnlaget for at abonnement-gjennomsnittet for 1982 ligger 500 over 1981. 2) Å bedre fornyingsarbeidet til partiet sann at de nye abonnentene ikke raser ut igjen ved første betaling.

Dette er de to viktigste tiltaka blant flere som vi må gjennomføre for å sikre avisa økonomisk. Den økonomiske stillinga til avisa i dag er sårbar at den blir hardt ramma når Høyre-regjeringa angriper og reduserer pressestøtta.

3. Gjennomføringa av det nye kontingentsystemet

Overgangen til presentsatser for kontingenten skal gjennomføres fra og med 1.termin 1982. Dersom det nye systemet er diskutert i laga fra før, kan gjennomføringa av det nye systemet foregå som et punkt på et lagsmøte. Er møtet ikke avholdt, er det nødvendig at laget diskuterer det nye systemet. Vedtaket om det nye kontingentsystemet kommer i neste TF.

4. 8.mars

8.mars-arbeidet vil bli prioritert forskjellig fra lag til lag. Laga og DS må avgjøre hvordan 8.mars skal følges opp i distriktet og laga. Når det gjelder den politiske linja, se artikkel i oktobernr. av TF.

5. 1.mai.

Opplegget for 1.mai er gitt i et eget direktiv og artikkel i TF. Hovedregelen er at laga bør diskutere 1.mai på et eget møte ut fra det opplegget som DS har vedtatt for distriktet.

6. Årsmøtebevegelsene i fagforeningene

Retningslinjer for dette arbeidet er gitt i eget direktiv til DS-ene som skal følge dette opp med sine arbeidsplass-lag.

De viktigste målsettingene i årsmøtebevegelsen er følgende:

- 1) Styrking av kamperedskapen for an tariffoppgjøret og ellers uttalelser om oppgjøret tilpassa den aktuelle situasjonen.
- 2) Uttalelser og krav knyttet til sentrale

4 TF

innenrikspolitiske spørsmål i tida som bolig, helse og sosial, industripolitiske spørsmål osv.
3) Resolusjoner om forsvars og fredspolitikk.

7. Tariffoppgjøret

Tariffoppgjøret vil bli en viktig ekstern oppgave for partiet utover våren. Hovedsakene i tariffoppgjøret vil være kampen mot fortsatt nedgang i kjøpekrafta og forsvaret av de faglige rettene. Å styrke kampberedskapen i fagforeningene er også en viktig målsetting. I tillegg til å slåss for best mulig resultater må det være en viktig oppgave å styrke opposisjonen i LO og at vi gjennom denne prosessen styrker partiets profil og vinner tillit blant de fagorganiserte, ikke bare som enkeltstående tillitsmenn, men også som parti.

Arbeidsplasslaga må tidlig på vinteren sikre forberedelsene av årsmøtene i fagforeningene og et opplegg for det videre arbeidet med

LEDER

tariffoppgjøret. Vi viser til materiale som kommer i Klassekampen og til SK-uttalelsen om tariffoppgjøret i Klassekampen.

8. Grunnsirklar og rekruttering

I tida etter valget er det starta grunnsirklar en rekke steder. Disse sirklene vil være gjennomført utover våren. Husk at hensikten med sirklene ikke er å drive almen folkeopplysning, men å rekruttere til partiet. Skal det bli noen resultater, må det tas et eget grep om rekrutteringa fra DS og laga. Ta en særegen diskusjon om rekruttering med medlemmene av studiesirkelen, og vent ikke til siste møte før spørsmålet om medlemskap reises. Prøv også å trekke studiesirkeldeltakerne med i praktisk arbeid.

Det foreligger nå en ny studiesirkel. Det må arbeides aktivt for å sette i gang nye sirklar og rekruttering i hele 1. halvår av 1982.

OPPGAVENE FOR RESTEN AV 1. HALVÅR

STUDIER OG SKOLERING

SKAU vil legge fram et forslag for SK om at partistudiene dette halvåret blir historisk materialisme. Dette blir obligatoriske studier for hele partiet. Vi presenterer et opplegg for grunnstudiene i dette TF. Mer om studieopplegg kommer i neste TF.

Vi vil også anbefale et frivillig studieopplegg om politisk økonomi som er de to første møtene i den nye grunnsirkelen. Det er en stor fordel for de studiene som kommer seinere om sosialisme og politisk økonomi at medlemmene har studert grunnbegrepene i politisk økonomi.

KINA-DISKUSJON

Vi går inn for at det avholdes et møte om Kina i mai/juni på grunnlag av en uttalelse fra SK om dette spørsmålet. SK har samla seg mye materiale om utviklinga i Kina gjennom studier og en delegasjonstur til Kina. Mye av dette

materialet vil bli presentert gjennom Klassekampen, Røde Fane og TF.

MINIMUMSMÅLSETTINGER FOR PLANEN 1. HALVÅR

Oppgavene laga blir pålagt i planen for 1. halvår er krevende. For noen lag vil det bli vanskelig å gjennomføre alle oppgavene. SKAU vil sette noen minimumsmålsettinger som alle lag må gjennom fram til sommeren. Disse er:

- 1) Alle lag må gjennom studiene og diskusjon om fred og forsvar. Denne diskusjonen bør være ferdig i løpet av de tre første månedene.
- 2) Alle medlemmer skal være gjennom studiene på historisk materialisme før sommeren.
- 3) Alle lag må innføre det nye kontingentsystemet. Dette må være innført innen utgangen av mars.

GJENNOMFØRINGA AV PLANEN

PARTIPLAN

TF 5

Gjennomføringa av planen krever nøye planlegging og forberedelser av DS og lagsstyrene. Vi vil her gå gjennom hvordan planen kan gjennomføres. Vi har for lite oversikt over hvilke oppgaver laga gir seg sjøl utfra arbeidsområdene. de har. Vi har også for liten oversikt over DS' egne planer. Vi regner med at et gjennomsnittslag kan ha 8 - 10 lagsmøter fra januar og fram til St. Hans hvor ferietida stort sett oppløser lagas arbeid. Dette betyr at det i hovedsak må legges opp til lagsmøter hver 14. dag.

1. Det første lagsmøte over nyttår må behandle KK-kampanjen som starter 16. januar og går over 5 uker.

2. I tida fram til utgangen av februar bør laga ha gjennomført lagsdiskusjon på 8.mars, 1.mai og lagsdiskusjon om fred og forsvar. De to siste vil som hovedregel kreve det meste av et lagsmøte (hovedpunkt). I forberedelsene av fred og forsvarsdiskusjonen må medlemmene komme tidlig i gang med sjølstudier på det materialet som er sendt ut.

3. I løpet av mars må kontingentsystemet være innført i laget. Hvor mye tid dette krever på et lagsmøte er avhengig av hvor godt de første diskusjonen som skulle vært gjennomført i høst har gått. Dersom det endelige vedtaket om kontingenten blir etter den lesten som er foreslått kan mye av forberedelsene til dette møtet gjøres av lagsstyret på forhånd. Det er en fordel om også DS har diskutert kontingenten med kassererene straks etter at kontingentsystemet kommer ut.

4. Fra begynnelsen av mars må forberedelsene til studiene på historisk materialisme starte ved at det settes i gang sjølstudier blant medlemmene. Medlemmene bør ha brukt god tid på å sette seg inn i stoffet før diskusjonen gjennomføres. Denne diskusjonen bør legges til mai/juni på et helgeseminar, en serie med lagsmøter eller en kombinasjon av dette.

5. Årsmøtebevegelsen i fagforeningene kommer i løpet av januar til mars. Dette krever mye tid på lagsmøtene i arbeidsplasslaga. Det er en fordel om fred og forsvarsdiskusjonen blir lagt

sånn at den er gjennomført i tilknytning til årsmøtebevegelsen.

6. Arbeidet med tariffoppgjøret er avhengig av hvordan forhandlingene går. Avstemninga kommer etter 1.mai. Men arbeidsplasslaga må på et tidlig tidspunkt diskutere et opplegg for det videre arbeidet med tariffoppgjøret og styrking av kampberedskapen. Utviklinga i forhandlingene kan også føre til at laga må være forberedt på å behandle tariffoppgjøret fra slutten av mars og utover.

SANERING AV TIDLIGERE OPPGAVER

Det er høyst forskjellig hvor langt laga har kommet i gjennomføringa av de partidiskusjonene som er pålagt i siste halvår av 1981. Det som kan gjenstå av diskusjoner kan være et eller flere av disse diskusjonene:

1. Diskusjonsopplegg om forsvarspolitikkk fra før sommeren
2. Forslaget til nytt arbeidsprogram
3. Forslaget til nytt kontingentsystem
4. Studieopplegget på »Hva må gjøres?».

SKAU går inn for at de diskusjonene som ikke er avholdt til nå går ut av planen.

Diskusjonsopplegget på forsvarsdiskusjon blir erstatta av det nye opplegget for fred og forsvar.

SKAU regner lagsdiskusjonen om arbeidsprogrammet for avslutta. SK vil oppsummere de forslaga og kommentarene som har kommet inn med målsetting å legge fram et endelig forslag til arbeidsprogram på en landskonferanse før sommeren.

For de som ikke har gjennomført diskusjonen om kontingentforslaget må det inngå som en del av gjennomføringa av det nye kontingentsystemet.

SKAU går inn for å kutte de møtene som gjenstår på Hva må gjøres? studiene dersom de kolliderer med planen for våren. Det vil vanskeliggjøre planen dersom vi skulle dra med oss et etterslep fra forrige planen hele tida.

6 TF

FORSVAR

SKAU har gått inn for å kutte studieopplegget om »Kommunistisk arbeid på arbeidsplassene» som i høst blei skjøvet over fra høstplanen til våren. Det som ligger bak tittelen »Kommunistisk arbeid på arbeidsplassene» omfatter i realiteten alle sider ved lagas arbeid på arbeidsplassene. »Hva må gjøres?» studiene har nettopp tatt opp behovet for et alsidig politisk arbeid, forholdet mellom de tre formene for kamp og partiets særegne oppgaver. Etter »Hva må gjøres?»-studiene er behovet å videreutvikle og konkretisere diskusjonene på felt etter felt av arbeidet vårt. Vi vil gi FU i oppgave å oppsummere resultatet av disse studiene i arbeidsplasslaga og gjøre undersøkelser som kan danne bakgrunnsmateriale for konkrete diskusjoner innafor de forskjellige feltene som partiet må igang med å diskutere. Ut fra dette vil FU

utarbeide et større diskusjonsnotat som vil ta opp strategien for arbeidet i fagbevegelsen. Det vil også bli utarbeida materiale til en diskusjon om rekrutteringsarbeidet på arbeidsplassene.

Begge disse diskusjonsnotatene vil være klare til utsending i månedsskiftet mars/april 1982. Dette materialet vil vi stille fritt til DSene og laga å bruke som de ønsker og til å innpasse det i sine egne oppgaver.

Det er tidligere lovt et diskusjonsopplegg om beredskapen i partiet. Dette utgår som obligatorisk diskusjon. Vi er av den oppfatning av at motsigelsene i partiet om vår politiske linje for forsvar og fred må avklares først. Vi vil likevel sende ut dette materialet tidlig på våren som informasjon og til sjølstudier for medlemmene.

SKAU.

DISKUSJONSOPPLEGG FOR: FORSVAR OG FRED

Dette møtet tar sikte på å løse motsigelser knytta til *nedrustningskampanja*. Det er flere motsigelser som vi bør diskutere, f.eks. NATO. Men ingenting blir løst hvis dette møtet stiller seg som mål å få diskutert litt på helt ulike temaer. Derfor skal diskusjonen ha konsentrasjon rundt nedrustningsproblemet, med utgangspunkt i partiets linje sånn det er uttrykt i Militærprogrammet, Prinsipp-programmet og SK-uttalelsen om forsvar og fred. Opplegget for møtet er lagt opp til det. Det er her de *viktigste* motsigelsene finnes som er avgjørende for *innrettinga* av partiets arbeid.

Til lagsmøtene legger vi opp følgende studier som det må forberedes gjennom grundige sjølstudier i god tid før lagsmøtet:

- 1) AKP(m-l)s prinsipp-program vedtatt på 3. LM, kapittel 3 Kampen mot imperialismen og krigen s. 23 - 28.
2. AKP(m-l)s militærprogram, spesielt Norges

stilling og vurderinga av supermaktene.

3) Uttalelse fra sentralkomiteen: Forsvars- og fredspolitik i TF/oktober-81.

4) Lenin: »Imperialismen - det høyeste stadiet i kapitalismen» bind 6 i Oktoberutgava. s. 159 - 164. Her tar Lenin opp Kautskys teori om »Ultra-imperialisme» - en teori som gikk ut på at det måtte komme en »fase hvor kriger under kapitalismen er oppheva og hvor den internasjonalt sammenslutta finanskapital utbytter verden i fellesskap». s. 171 - 182. »Den proletariske revolusjonens militærprogram». I denne artikkelen kritiserer Lenin deler av datidas sosialdemokratiers kamp mot *all* militarisme og krig. Den er et oppgjør med pasifisme, en ideologi som seiler i medvind i dag og gjør stor skade i kampen mot krigsforberedelsene.

5) Den store polemikken, b.2 »To ulike linjer i spørsmålet om krig og fred» s. 9 - 36 i Oktoberutgava. (b.4 s. 87 - 115 i den danske

OG FRED

TF 7

utgava.)

Artikkelen streker opp kampen mellom ei m-l og ei revisjonistisk linje i dette spørsmålet helt fra Lenins og Kautskys dager og viser hvordan Krustjov gikk videre i Kautskys fotspor. Den tar også opp muligheten for å forhindre krig og teorien om at atomvåpen forandrer alt.

6) G. Dimitrov: »Enhetsfronten i kampen for freden» s. 203 - 217 i boka »Enhetsfrontens og folkefrontens problemer».

Dimitrov tar opp betydninga av å bygge opp en brei front mot »krigsstifterne» og hvilke politikk en slik front må bygge på. Han går hardt imot de som hevda at krigen var uunngåelig og at det var nytteløst å kjempe for å bevare freden.

(Denne artikkelen er bilag til TF).

7) To linjer for motsigelsene i partiet er stilt mot hverandre i Monas artikkel og svaret til PGG i dette TF. Artikkelen »Noen spørsmål om taktikk» av PGG tar opp taktikken i forhold til

aksjonen »Nei til atomvåpen» særskilt.

Innrettinga på møtet bør være at medlemmene tar stilling til SK-uttalelsen om forsvars og fredspolitik. En sånn innretting gjør det lettere å målrette diskusjonen på møtet:

Problemstillinger til møtet:

1) Nyttet det å kjempe mot imperialismen, å forberede væpna kamp mot invasjon når supermaktene har store lagre med atomvåpen?

2) Er »Nei til atomvåpen» sin definisjon av atomfritt Norden akseptabel som et skritt på vegen, eller feilaktig/krigsfremmende? Vurder dette i lys av hvem som er den største trusselen - Sovjet eller USA.

3) Er dere enig i SK-uttalelsens formulering om forholdet mellom nedrustning, anti-imperialistiske frigjøringskriger og styrking av forsvarsevnen som faktorer som motvirker krigen? (pkt. 4 og 5 i uttalelsen s. 11 og 12 i TF/okt.).

SKAU.

MONA (INNLEDNING PÅ SOMMERLEIR)

AKP MÅ INN I FREDSRØRSLA!

Før eg kan gå inn på motseiingane omkring fres- og forsvarspolitikken, kan det vera på sin plass å slå fast kva vi er samde om:

1. Utgangspunktet er at det er imperialismen som er årsak til krig. Krigen er eit framhald av politikken i fredstid. Krigen skuldast profittjaget og den ujamne utviklinga i imperialismen.

2. Imperialismen avlar to typar krig:

-Urettferdige omfordelingskrigar.

-Rettfærdige krigar mot imperialismen og for nasjonal og sosial frigjering.

Vi kommunistar stør dei rettfærdige krigane. Dei rettar seg mot imperialismen og derved også mot krig.

3. Den politiske og økonomiske krisa i USA og den relative framgangen Sovjet har hatt dei siste

tiåra, har forrykka styrketilhøvet mellom supermaktene. Faren for krig er overhengande. Denne krigsfaren stammar ikkje frå Sovjet aleine, men frå konkurransen og den ujamne utviklinga mellom USA og Sovjet. Det er USA som *har hatt* verdsherredømet, og Sovjet som kjempar for å overta det. I dette ligg at Sovjet er den mest sannsynlige krigsutløyseren.

4. Norge vil neppe kunne haldast utanfor ein ny verdskrig p.g.a. den strategisk viktige geografiske posisjonen vår. Uansett forsvarspolitik og alliansar må vi regna med å verta dregen inn i ein krig. I tillegg kjem at Noreg er fullt medlem av NATO og dermed ein del av den amerikanske atomstrategien.

Dette er vårt felles utgangspunkt. Likevel

kjem vi til vidt forskjellige konklusjonar på kva som bør vere vår politikk/taktikk adsynes den krigen som no seglar opp mellom USA og Sovjet. Kvifor gjer vi det, kva er dei viktigaste motseiingane i partiet og rørsla rundt oss?

Mitt standpunkt er at AKP(m-l) er isolert og står utafor fredsørsla. (NB: Med fredsørsla meiner eg dei norske, nordiske og europeiske aksjonane som går inn for visse nedrustnings- og avspenningsparoler, slike som Aksjon mot førehandslagring, kampanjen Nei til atomvåpen, Fredsmarsjen osv. I dette ligg sjølsagt inga nedvurdering av slikt arbeid som t.d. Afghanistankomiteen driv, og heller ikkje nokon påstand om at solidaritetsarbeid ikkje er fredsfremjande.) Vi har ikke kunna delta eller gje tilslutning til noko vesentlig del av denne rørsla, og vi har heller ikkje greidd å skape nokon tru på eller entusiasme for våre egne aksjonsopplegg. Denne isolasjonen er skadeleg av fleire grunnar:

1. Det gjev revisjonistane eit lettare spel når vi held oss borte.
2. Det er ei dødslinje for eit kommunistisk parti i strategisk forstand: både med omsyn til rekruttering og med omsyn til at AKP(m-l) må byggja alliansar før krigen - ikkje venta til etter krigsutbrotet - dersom vi skal mobilisere folk mot invasjonshæren (for ikkje å snakka om dersom vi skal byggje sosialisme etterpå).

I lys av dette må vi diskutere motseiingane oss imellom. Slik eg ser det vil eg gruppere motseiingane på følgjande måte:

1. Kan eit revolusjonært parti overhodet ha ein fredspolitikk, dvs. kan vi mobilisera folk for å hindra krigen eller vil dette tilsløra at krigen er uunngåeleg?
2. Vil atomvåpen bli brukt i ein komande krig, og i kor stor grad? Spelar dette lita eller stor rolle for korleis den komande krigen vil arta seg, og er det noko viktig for eit revolusjonært parti i fredstid å mobilisera folk særreingent mot desse våpna?
3. Kva er ein revolusjonær fredspolitikk i eit land som er dominert av USA? Kan vi byggje eit nasjonalt uavhengig forsvar i Norge utan at denne kampen først og fremst rettar seg mot USA?

I tillegg vil eg ta opp dei konkrete

motseiingane som står no i høve til »Norden som atomfri sone» og »Fredsmarsjen».

KAN EIN REVOLUSJONÆR RØRSE FØRE EIN FREDSPOLITIKK?

Når partihistoria skal skrivast, er det ikkje å koma utanom at i perioden 1975 - 79 diskuterte vi einsidig kva vi skulle gjera når krigen kom, og ikkje korleis vi kunne byggje opp ein bevegelse mot krigen. Det første er sjølsagt viktig, men det vil ha liten politisk og militær betydning dersom vi på førehand ikkje har bygd opp ein del alliansar.

Dimitrov kritiserer i 1936 »venstre»-frasemakere som propaganderer fatalistiske synspunkter om at krigen er uunngåelig og at det er umulig å opprettholde freden. Siden den grunnleggende årsaken til krig er kapitalismen, sier det at så lenge kapitalismen eksisterer, er det umulig å unngå krig og nytteløst å kjempe for å bevare freden. Slike folk er fullstendig forstokkede dogmatikere, om ikke ganske enkelt bedragerer. De ser overalt krigens rasende krefter, men de legger i det hele tatt ikke merke til de mektige faktorene som arbeider for fred». Denne karakteristikken høver godt på partiet i denne perioden. Mykje av grunnlaget for at vi i dag er havna på sidelinja, vart lagt då.

I dag er vi pressa av fredsørsla til å stille opp med ein fredspolitikk utan at vi har teke eit grunnleggjande oppgjør med slike tendensar som Dimitrov kritiserer. Motseiingane artar seg på fleire måtar:

1. Nokon vil kalla politikken mot krigen for ein fredspolitikk, medan andre vil kalle den ein anti-krigspolitikk, avdi »fredspolitikk» kan gje illusjonar om at fred er mogleg under kapitalismen. Slik stod motseiingane på sommarleiren i fjor, og den har intil nyleg dukka opp på debattsidene i KK.

2. Gjennom at partiet gjennom to år ikkje har kunna slutta seg til eit einaste av dei organiserte tiltaka for fred, og det som har skjedd på lokalt plan (førehandslagings-demonstrasjonen i Bergen) har ikkje blitt tatt nådig opp sentralt.

OG FRED

TF 9

3. Gjennom at faren for bruk av atomvåpen vert bagatellisert.

Sånn sett gjeld ikkje motseiingane først og fremst synet på Sovjet (slik einskilde gjerne vil ha det til), men synet på kampen for fred generelt.

SPØRSMÅLET OM ATOMVÅPEN

Pasifismen er en ideologi som avviser all bruk av vald. Denne retninga - som hadde ei viss oppslutning i atomprotestørsla først på 60-tallet - fekk i samband med Vietnamkrigen eit ulivsår som den enno ikkje er komen over. Det er i dag grunnlaust å hevda at det reindyrka pasifistiske standpunktet har nokon oppslutning av betydning i Noreg - og heller ikkje innafor fredsrørsla, slik ein del av partipropagandaen synest å hevda.

For å oppretthalde biletet av den pasifistiske fredsrørsla er det blitt naudsynt med det »utvida pasifismeomgrepet». Det er uklart kva som ligg i dette, men omgrepet atompasifisme er det som oftast vert drege fram. Eg skal difor gå inn på mitt syn på atomvåpen.

Partiet har hittil nokså einseitig framstilt atomvåpen som *terrorvåpen*. Gjennom utpressing og trugsmål om bruk av slike våpen, skal supermaktene bli istand til å oppnå resultat - utan å bruka dei. Atomvåpen har sjølsagt ei slik side. I løpet av dei siste 20 - 25 åra har imidlertid ei anna side ved atomvåpna blitt meir og meir iaugenfallande: Dei vert betre og betre utvikla som *nyttige militære* våpen, og supermaktene utviklar teknologi strategi og konkrete planar for *rein militær* bruk av slike våpen. Det mest kjende dømet er USA/NATO sine planar for forsvar av sentral-Europa som baserer seg på atomvåpen som *kompensasjon* for manglande konvensjonell styrke.

Denne utviklinga - som sjølsagt har sin parallell i Sovjet - aukar sjølsagt faren for at atomvåpen *vil bli brukt* i stor målestokk i ein eventueli konfrontasjon mellom supermaktene.

Supermaktene sine arsenal av kjernefysiske stridshovud går opp i titusenvi på kvar side. Ein svært stor del av dette er oppstilt i Europa.

Sovjet ser ut til å lagra sine våpen på sitt eige territorium, men N. Calder peikar på at den sovjetiske invasjonshæren i Tsjekkoslovakia i 1968 hadde med seg sine taktiske atomvåpen. Av dei amerikanske taktiske atomvåpna er ca. 1/3 lagra i Vest Europa (Calder). Når NATO over i Vest Tyskland, kjører dei rundt med atomvåpen.

Det er grunn til å avgrensa seg mot teoriar om at ein atomkrig vil bety ei endeleg utsletting av all sivilisasjon. Men dette er ei mager trøyst for folka i Europa. Ein kjernefysisk konfrontasjon i Europa vil gjere dei vest-europeiske landa til ein rykande radioaktiv ruinhaug. Det er fullt mogleg å tenkja seg at 25% av befolkninga verdtprepne i løpet av timar og dagar. Det seier seg sjøl at dette vil bety eit fullstendig samanbrot for alt organisert samfunnsliv. Det er såleis ikkje utan grunn at det veks fram ein sterkare og sterkare massebevegelse i Vest Europa for å kvitta seg med dei livsfarlege våpna som supermaktene fyller opp deira territorium med.

Den såkalla terrorbalansen innebar i si tid at supermaktene si arsenal av atomvåpen representerte ei gjenisidig avskrekking. Begge partar ville tapa stort på ein kjernefysisk konfrontasjon, og ingen ville vinna. Våpenutviklinga og utviklinga av kjernefysiske strategi og taktikk på begge sider har gjort denne balansen meir og meir usikker. Stikkord: Meir og meir treffsikre våpen, strevet etter forstelsesevne (evne til å setje motstandaren sin atomstyrke ut av spel i eit overraskande åtak) osv.

Redselen for eit kjernefysisk ragnarok er såleis ikkje utan grunn. Ein slik redsel har i seg sjøl ingenting med atompasifisme e.l. å gjera. Slik redsel *trenghemleg ikkje* fora til panikk, apati og i siste instans ettergjenvad for sovjetisk press. *Fredsørsla* har i alle høve her til lands greidd i hovudsak å kanalisera denne redsla i retning handling: massemobilisering bak riktige krav, krav om nedrustning av atomarsenalet til supermaktene. Å setja etiketten »atompasifisme» på fredsrørsla, er difor grunnlaust. At sånne innslag finst, endrar ikkje på dette.

AKP(ml) sitt militærprogram nemner

atomvåpen så vidt det er, og berre i samband med sivil beredskap. Dette styrkjer inntrykket av at partiet reknar det som lite sannsynleg, at slike våpen vert brukt, og at dei i alle høve ikkje vil ha så mykje å seia for korleis krigen vil arte seg. Opp mot dette må vi setja ein politikk *som også* opnar for at dei vil verta brukt: og som seier kva som er partiets svar på denne muligheita. I tillegg til den fornuftige kampanjen for sivil beredskap, må partiets svar også vera *massemobilisering mot dei konkrete kjernefysiske krigsførebuingane til supermaktene*. M.a.o.: Inn i fredsrørsla!

REVOLUSJONÆR MILITÆRPOLITIKK I EIT LAND DOMINERT AV USA

- Vårt militærprogram byggjer på at:
- vi lever i ei førkrigstid.
 - det finst to supermakter som rivaliserer om verdsherredømet.
 - Sovjets frammarsj adsynes USA trugar med å utløysa ein 3.verdskrig.

Dette er eg samd i. Difor går vi inn for eit sterkt og uavhengig norsk forsvar.

Spørsmålet er om AKPs militærpolitikk og -taktikk underbyggjer eller svekkjer kravet om eit sterkt nasjonalt uavhengig forsvar. Mitt svar er at partiet har ein uavklart og tvetydig politikk som botnar i følgjande motseiing: *Er det norske nasjonale interesser eller omsynet til styrketilhøvet mellom supermaktene som er avgjerande når vi tar standpunkt til ulike forsvarspolitiske krav og paroler?*

Vi lever i eit kapitalistisk Norge. Borgarskapet svikta den norske nasjonens interesser i 1949 (ikkje for første gong) då dei underla det norske forsvaret under USA gjennom NATO. Det norske borgarskapet er i hovudsak pro-amerikansk. Krav om eit nasjonalt uavhengig forsvar rettar seg difor mot det norske borgarskapet og mot USA. Det ser vi tydeleg når vi ser på kampen mot førehandslagring, kampen for å endre den norske atompolitikken gjennom å traktatfeste Norden som ei atomfri sone, kampen for å gå ut av NATO sitt kommandosystem osb. Det dreier seg om krav til den norske regjeringa, men i sitt

innhald rettar dei seg også mot USA og svekkjer USA sin posisjon i rivaliseringa med Sovjet. Sovjet vil dra nytte av det, men det kan ikkje hindre oss i å ta opp denne kampen. Sovjet drog og nytte av bevegelsen for FNL (for ikkje å snakka om FNL sin eigen kamp), men det var likevel rett å delta. Sjølsagt stiller denne situasjonen større krav til propagandaen vår mot Sovjet, men det er ei anna sak. Sjølsagt stiller denne situasjonen store krav til støttearbeid med ofra for *Sovjets* aggresjon, men det er også ei anna sak.

Kampen for å gjere Norge *uavhengig* av supermaktene, og kampen for å gjere Norge atomfritt, må primært rettast mot USA. Det er jo dei vi er *avhengige* av!

Vi kan heller ikkje godta at nokon supermakter får bruka atomvåpen på eller frå norsk territorium. Den norske atompolitikken opnar i dag for å gje USA rett til dette. Kampen mot atomvåpen i Norge vil difor også retta seg mot USA.

Partiet har lagt vekt på NATO sin avskrekkingseffekt, og sagt at i høve til eit avrusta Norge er NATO å foretrekkje. Men sånn står jo ikkje motseiingane! Kva består NATO sin avskrekkingseffekt i? Jau, i høve til eit sovjetisk åtak på Noreg, er våre allierte forplikta til å svare. NATO si hoveddoktrine er at eit åtak skal svarast med eit motåtak på same nivå eller høgare. Bruk av atomvåpen mot sovjetiske åtak er såleis innafor NATO-strategien.

Dette må vi aktivt kjempe mot. Det kan umogleg verka mobiliserande på den norske forsvarsviljen å vita at våre allierte står klar til å »hjelp» oss - med atomvåpen! NATO sin »avskrekkingseffekt» er såleis tvert om eit *hinder* for å mobilisere folk til kamp mot ein sovjetisk invasjon - fordi den undergrev trua på våre muligheter og evner til å greia oss sjøl. Dette er eit prinsippsspørsmål for ein revolusjonær militærpolitikk.

Sidan kampen for eit *uavhengig* norsk forsvar i dag må retta seg mot USA, er det klart at vi må delta i aksjonar som først og fremst rettar seg mot USA. Fredsrørsla er eit døme på slike aksjonar.

OG FRED

TF 11

NORDEN SOM ATOMFRI SONE

Aksjonen for å traktatfesta Norden som atomfri sone rettar seg først og fremst mot USA, sjøl om traktaten også inneber at Sovjet skal garantere ikkje å bruke elle truge med atomvåpen mot nordisk territorium. (Sjòlsagt har sånne garantiar avgrensa verdi).

Revisjonistane i NKP og SV er flinke til å utnytte aksjonen til å tilsløre Sovjet si rolle og overvurdere redslene ved atomvåpen («slutt på sivilisasjonen» osv.). Men kva er vår politikk? Sigurd A' har i sitt svar til Nei til atomvåpen gjort det klart at dei sovjetiske strategiske atomvåpna på Kola (rakettar og ubåtar) ikkje kan omfattast av ei sånne sone. Av dette følgjer jo også logisk at Kola ikkje kan inngå i *det geografiske territoriet* som sona skal omfatte. Sånne sett er det jo fullstendig einskap mellom A' sitt syn og det synet som leiinga i Nei til atomvåpen målber.

Eg er sjòlsagt for å stille krav til Sovjet i samband med evt. sonetingingar. Det same har jo også leiande talsmenn for Nei til atomvåpen gjeve uttrykk for. Men vårt standpunkt til sjòlve spørsmålet om sone eller ikkje kan ikkje vera *avhengig* av Bresjnevs disposisjonar. Ei nordisk atomfri sone har verdi i seg sjòl, sjòl om det i denne omgang ikkje skulle lukkast å pressa Sovjet til innrømmingar som betyr noko. Ei nordisk atomfri sone betyr nemleg at Norge (saman med dei andre landa i sona) gjev avkall på retten til å «forsvare» seg med atomvåpen, og avviser USA sine freistnader på å bruke norsk territorium i sin strategi mot Sovjet. Dette betyr eit langt steg i retning av ein slik forsvarspolitikkk AKP ønsjer.

Difor er det underleg når vi i deler av partipropagandaen ser synspunkt som at ei nordisk sone er *fullstendig verdiløs* utan reelle sovjetiske styrkereduksjonar i nord. Betyr verkeleg ei sånne fundamental endring av norsk forsvarspolitikkk ingenting?

Det er sjòlsagt fornuftig å krevja reduksjonar i Sovjets taktiske atomarsenal i nord. Men istedenfor å framheva desse som eit alfa og omega i sonespørsmålet, burde partiet heller peika på begrensinga i sånne krav. Ei evt.

tilbaketrekking av Sovjets SS-4rakettar som i alle hove er under utskifting og kan erstattast med SS-20 rakettar som kan nå Norden frå langt inne i Sovjet - ei sånne «tilbaketrekking» ville ikkje endre trusselbiletet mot Norge noko vesentleg. Endå mindre kan ei sånne «tilbaketrekking» difor bli gjort til noko avgjerande vilkår for å gå med på ei nordisk atomfri sone.

Det er lett å forstå at Brundtland-regjeringa og DNA ser sine interesser tente med å gjera sonekravet avhengig av sovjetiske konsesjonar. Dei er jo *for* den eksisterande norske atompolitikken! Det er jo DNA som har utforma den. Dei *vil* jo bruka atomvåpen i forsvaret av Norge! Sånne sett er det ikkje det minste rart at dei gjer alt dei kan for å sabotera kravet om ei endring av denne politikken. Men RV burde jo ha stikk motsette interesser.

FREDSMARSJEN

Parolen «Atomfritt Europa frå Polen til Portugal» har stått sentralt i diskusjonen om hvorvidt RV kunne stø fredsmarsjen eller ikkje. Då bør ein minna om at i RVs AU-vedtak om å avvisa marsjen var ikkje denne parolen noko avgjerande ankepunkt. Tvert om hadde RVs AU ein mykje meir vidtfernande argumentasjon som m.a. gjekk ut på:

1. Kravet om nedrustning må rettast først og fremst mot Sovjet og USA.
2. Fredsmarsjen lar Sovjet gå heilt ansvarsfri i sonespørsmålet.
3. Fredsmarsjen tar ikkje opp Sovjets rolle i Afghanistan, Eritrea osv.
4. Fredsmarsjen byggjer ikkje ønsket om fred på viljen til forsvar.

Min kommentar til dette:: Når det gjeld pkt. 1 og 2 er RVs ei forfalskning av fredsmarsjens standpunkt. Fredsmarsjen retta seg mot atomopprustning i Europa - dvs. i første rekkje mot USA og Sovjet. Klassekampens eigen reportasje synte jo også at dette var heilt i tråd med stemninga blant marsjeldtakarane, og den norske marsjleiinga førte jo også ein hard kamp mot danske revisjonistar som ville dreie marsjen

inn på ein meir rein anti-vestleg retning. Når det gjeld 3 og 4 meiner eg det er å stilla sekteriske og uopnåelege krav til masserørsla. Eg antar at det er ei erkjenning av dette når »RV-grupper i Oslo» heller ikkje stilte sånne krav når dei kom med sine krav og paroler til Fredsmarsjen i Oslo 6.9. (Jfr. KK 5.9) og at sånne krav heller ikkje var med i Kvinnefrontens alternative fredsinitiativ i august.

I den grad vi framleis skal diskutera fredsmarsjen (snøen som fall i fjor) synest eg det ville vera heiderleg om vi tok utgangspunkt i RVs *opphavlege* grunnlag for å avvisa marsjen, istadenfor det *påskotet* som dukka opp i KK når marsjen nærma seg Paris, parolen om Polen-Portugal. (Parolen var visstnok fjerna frå marsjen då den dukka opp i KK, men det er uvesentlig i denne samanheng).

Så til »Atomfritt Europa frå Polen til Portugal».

- »Parolen rettar ingen krav til Sovjet». Feil! Ei atomfri sone frå P. til P. må bety *både* at sovjetiske atominstallasjonar i satelittstatande må fjernast, sovjetiske øvingar med atomvåpen i satelittane må kuttast ut, Sovjet må avskrive seg retten til å »forsvara» Aust-Europa med atomvåpen osb. Nøyaktig dei same krav som vert retta mot USA.

- »Men parolen krev større konsesjonar frå USA enn frå Sovjet». Riktig! Fordi USA har fyllt opp Vest-Europa med taktiske atomvåpen, medan Sovjet (iflg. KK) ikkje har gjort noko liknande aust for jernteppet. Men sidan AKP er prinsippielt mot atomvåpen i forsvaret av Vest-Europa, og spesielt *amerikanske* atomvåpen, kan då umogleg dette vera noko ankepunkt!

- »Parolen rettar seg mot britiske og franske atomvåpen». No er fredsmarsjleiinga tvetydig på dette punktet. Eg har sett dei har hevda at nedbygginga av dei er mål for fredsørsla. Desse våpna er jo som kjent (?) ikkje tema for dei føreståande TNF-tingingane mellom Sovjet og USA. Og uansett: Vi er jo mot at vest-europeiske land baserer forsvaret sitt på atomvåpen. Dette gjeld jo England og Frankrike også.

- »Viss parolen blir gjennomført kan Sovjet

framleis nå heile Europa frå sitt Eige territorium.» Riktig! På same vis som at amerikanske ubåtar kan nå heile Europa og store delar av Sovjet, sjøl om parolen vert gjennomført. Det er jo heller ingen som har påstått at atomtrugsmålet mot Europa vert *eliminert fullstendig*, fordi om vi får ei atomvåpenfri sone tvers gjennom Europa.

Likevel er det opplagt at ei atomfri sone i Europa på kort sikt vil forrykke styrketilhøvet mellom supermaktene til Sovjets fordel. Om vurderinga av styrketilhøvet skulle vera avgjerande, måtte vi avvisa ei slik sone. (Vi måtte avvisa ei sone i Norden også, på same grunnlaget). Men her må vi vurdere spørsmålet ut frå dei nasjonale interessane til landa i Europa (vest som aust) og då vil konklusjonen vera at ei slik nedbygging av supermaktene sitt atompotensial styrker oss, fremjar forsvarsviljen og lettar arbeidet med å byggje sterke, nasjonalt uavhengige forsvar, slik AKP ønskjer.

OPPSUMMERING OG KONKLUSJON

Fredsørsla er samansett av ulike fløyar og retningar, jfr. motseiinga på fredsmarsjen mellom den norske leiinga og dei danske revisjonistane. Folk som Eva Nordland og Johan Galtung t.d. er våre potensielle allierte og står oss svært nær. (Eva Nordlands tolking av »Polen-Portugal»-parola var jo heilt i tråd med vårt syn. Og Galtungs idealland når det gjeld forsvarspolitik er - Jugoslavia.). Når vi står på sidelinja, gjev vi friare spelerom til dei revisjonistiske og pasifistiske kreftene innafør fredsørsla, og aukar faren for at den skal utvikla seg i negativ lei. Difor må vi inn i fredsørsla, arbeida aktivt for dei riktige krava som den stiller og kjempa mot alle freistnader på å svinga den i revisjonistisk og pasifistisk retning. Dette er den einaste moglegheita for å kome på offensiven. Stoda innafør fredsørsla er slik at det ikkje skulle vera noka uoverkommande oppgåve å vinna fleirtalet for ein rett politikk. I kampen mot krigsforebuiningane til supermaktene er det

OG FRED

TF 13

massane i fredsørsla som i dag utgjør den framskridne tredjedelen, og det er avgjerande for partiet og vinna innflytelse blant dei. Så kan

P.G. G: reisa rundt og diskutera med offiserar, men det vert neppe nokon fredsørsla av det. Ingen alliansar for å byggje freden.

PGG. SVARER MONA

HVA ER FRED SARBEID?

»Innledning til sommerleiren i Hordaland» sammenfatter hvorfor Mona mener vi først og fremst må kjempe mot USA, hvorfor hun mener fredsbevegelsen har en grunnleggende riktig politikk, hvorfor fredsbevegelsens tilhengere er den framskredne delen i folket, hvorfor hun støtter paroler som »atomfritt Europa fra Polen til Portugal» og et atomfritt Norge, Sverige, Finland og Danmark uten å trekke inn de våpna som truer Norden.

Det er prisverdig at Mona stiller dette så klart og begrunner sine konklusjoner. Det gjør det klart at dette ikke er en uenighet om *taktikk*, men om helt sentrale politiske spørsmål.

EN KAMP FØRST OG FREMST MOT USA?

Hvem utgjør hovedtruselen mot norsk suverenitet, USA eller Sovjet? Dette er et avgjørende spørsmål. Det har konsekvenser for hvor vi legger tyngden i vår propaganda, hvem vi allierer oss med og mobiliserer mot. Om dette blir stilt feil, er skrittet til landsforræderi kort.

Sovjet er den mest sannsynlige krigsutløseren, mener Mona. Men vi er mer interessert i hvem som er den viktigste *truselen* mot norsk suverenitet, hvor angrepet kommer fra. Militærprogrammet til partiet sier følgende:

»Norge ligger i skuddlinja mellom de to supermaktene. Som medlem av NATO er Norge en viktig brikke i USA-imperialismens forsøk på å beholde sitt herredømme i Europa. NATO har trent atomangrep på områder i Norge og gjennomført øvelser mot arbeidere, studenter og revolusjonære.

Men Norge er først og fremst trua av Sovjets aggresjon vestover. Liksom på Sør-flanken er Sovjet opptatt av å styrke seg på nordflanken, som ledd i forberedelsene sine til en ny storkrig.»

Videre: »Det er den sovjetiske sosialimperialismen som i dag utgjør den største militære truselen mot Norge. Det er sjølsagt mulig at USA vil prøve å komme Sovjet i forkjøpet gjennom en såkalt »preventiv okkupasjon». Men sannsynlig er det ikke.

»I dagens situasjon er det uten basis i virkeligheten å påstå at USA-imperialismen utgjør den viktigste militære truselen mot Norge, slik de norske revisjonistene gjør. Men ikke bare det. Det er heller ikke rett å *likestille* angrepsfaren fra de to supermaktene. Ei slik likestilling dekker over det faktum at det i dag er den sovjetiske sosialimperialismen som presser fram en ny krig.»

Mona gjør det jeg vil kalle et kunstgrep her. Hun unnlater å si hvem som er hovedtruselen, men stiller det som et spørsmål om hvem vi er mest *avhengig* av.» Kampen for å gjøre Norge uavhengig av supermaktene og kampen for å gjøre Norge atomfritt, må primært rettast mot USA. Det er jo dei vi er avhengige av», mener hun. Konklusjonen hennes blir at kampen primært må rettes mot USA, og da blir det jo logisk at en fredsbevegelse som ensidig går mot USA blir både framskreden og viktige allierte. Både SV og NKP blir allierte i denne kampen. Med denne vinkelen blir det heller ikke så farlig om Sovjet får visse fordeler av et atomfritt Norden og et atomfritt Europa.

Det er lett å være enig i at Norges forsvarsevne er svekka av Nato-medlemskapet

og USA-tilknyttinga. Det er imidlertid ikke dette det dreier seg om. Det dreier seg om hvem vi regner med vil angripe Norge, Norden og Vest-Europa. Kunstgrepet til Mona ligger i å forveksle avhengighet med hovedtrusel.

Sovjet har bygget seg opp for å vinne verdensherredømme i en krig med USA. Norge, med felles grense til Sovjet og et Atlanterhav til USA, har et territorium som er uhyre viktig for Sovjet, - flyplasser, marinebaser, Norge ligger med et sovjetisk innhav, Norskehavet, mellom seg og de vi er mest «avhengige» av. Så vil M nå rette kampen primært mot USA. Dette er stikk i strid med militærprogrammet til partiet, men svært likt SVs forsvarspolitiske linje. Det er ei linje for å gjenta den skjebnesvangre feilen NKP gjorde i 1940 når de pekte England ut som hovedfienden.

Denne gale vurderinga av stormaktene gjorde at NKP sto uten et handlingsalternativ når tyskerne marsjerte inn. For noen av medlemmene førte denne linja lukt inn i forræderiet.

VIDTGÅENDE KONSEKVENSER

Partiets linje i kampen mot avhengigheten av USA har som siktemål å styrke slagkrafta mot Sovjet. F.eks. er vi på kollisjonskurs med SV i forhold til utmelding av NATO. For oss er NATO-utmeldinga knytta til en taktikk som ikke gir åpninger for Sovjet. For SV betyr det ingenting om Sovjet trekker store fordeler av en norsk NATO-utmelding.

Vi har reist krav om ei atomfri sone som inkluderer de sovjetiske atomvåpna som truer Norden (pluss NATO-våpna som truer Norden). Sovjet skal *ikke* kunne trekke fordeler av vår kamp mot atomvåpen. Mona og «Nei til atomvåpen» legger opp ei linje som gir Sovjet fordeler.

Vi førte ei kamp mot forhåndslagring i Norge som stilte lagrene som et feilaktig svar på Sovjets opprustning. SV ser helt bort fra denne opprustninga og økte truselen mot norsk suverenitet.

Vi vurderer Polen og Afghanistan som

strategisk viktige av flere grunner. En av dem er at kampen svekker den supermakta som utgjør den største truselen mot Norge, - at det er strategisk viktig å bygge alliansen mellom nordmenn, polakker og afghanere.

Vi er for allianser. Spørsmålet er med hvem. Vi er for å bygge enhet med de framskredne delen i folket. Men hvem utgjør denne framskredne delen? Ulike svar på hvilken supermakt det er viktigst å slåss mot, gir ulike svar på disse spørsmåla. I kampen mot den største truselen mot Norge er f.eks. NKP et parti vi må isolere, deler av SV i beste fall blant de tilbakeleggende elementene i denne alliansen. Den ledelsen i «Nei til atomvåpen» som har utvikla en plattform som ikke på ett punkt har brodd mot Sovjet, avviker fra Sovjets erklærte utenrikspolitikk, er i alle fall ingen viktig og framskreden del av den fronten vi må bygge. Men dersom Mona hadde rett, at kampen først og fremst må rettes mot USA, da blir dette helt annerledes. Da blir til og med NKP en framskreden og viktig alliert.

Spørsmålet om *hovedtruselen* er følgelig ikke noe ubetydelig spørsmål. Det vil i ei førkrigstid være et vannskille hvor svaret får vidtgående konsekvenser.

EN SNEVER NEDRUSTNINGSBEVEGELSE

Isolasjon fra fredsbevegelsen er ei dødslinje dersom vi skal mobilisere folk mot invasjonshæren, mener Mona. Men dette reiser et annet spørsmål skarpt. Kan invasjonshæren møtes med krav om nedrustning?

Kampen for nedrustning fører ikke nærmere fred. Sjøl ikke om den ble stilt skarpt på supermaktene, ville det få fjerna alle atomvåpna og noen konvensjonelle våpen gjøre krigsfaren mindre akutt. Hvis nedrustningskravet blir reist til de trua landa, øker krigsfaren. Om USA hadde fjerna alle atomvåpna, ville ikke Sovjet av den grunn veket tilbake for å bruke atomvåpen. I tillegg hadde de vunnet et overtak som frister til å prøve krigslykken.

Jeg ser to argumenter for å arbeide i

nedrustningsbevegelsen. Det ene målet må være å hindre at denne bevegelsen øker krigsfaren, som den gjør i dag. Det andre målet må være å skjerpe opinionen mot *supermaktene* dvs. en politisk gevinst. Krav om fjerning av våpna som truer Norden gir en sann gevinst. Men jeg vil legge til: Det som skjer i Polen og Afghanistan gir i regelen *større* politisk gevinst. Dette til tross er det gode grunner til å jobbe i nedrustningsbevegelsen for å skjerpe innretninga mot *supermaktene*.

For å møte en invasjonshær står forsvarsviljen og forsvarsevnen helt sentralt. For å vinne over okkupanten står den gjensidige støtten mellom folk i de angrepne landa sentralt. Både kampen for et sterkt, uavhengig forsvar og støttearbeidet for Polen og Afghanistan er *viktigere* for oss i ei førkrigstid enn kampen for nedrustning av *supermaktene*.

Her er vel fredsbevegelsen virkelig tilbakeliggende. Mona hevder sjøl at det mildt sagt er langt fram for å få f.eks. fredsmarsjdeltakere til å bygge kampen for fred på viljen til forsvar. Hun kaller det sogar sektarisme å foreslå noe så provoserende som å reise forslag om at denne forsvarsviljen skulle markeres i Fredsmarsjen. I kampen mot forhåndslagring var det mange som var uenige i at vi knytta et nei til lagrene til et krav om et sterkt uavhengig forsvar, - ikke minst ledelsen i fredsbevegelsen som dreiv underskriftskampanja mot lagrene vi nektet å skrive under på.

Når Mona i samme åndedrag hevder at pasifisme ikke er noe problem, blir det sjølmotsigende. Pasifismen, i sin tradisjonelle form, knytta til konvensjonelle våpen, viser seg helt klart i fredsbevegelsen. (Atompasifismen kommer jeg tilbake til).

Isolasjon fra det Heimevernet, Ungdommens heimevern og det frivillige skyttervesenet, er i virkeligheten et langt større problem, enn Monas påståtte isolasjon fra fredsbevegelsen. Heimevernet organiserer 100 000 soldater og vil trolig bli den viktigste militære krafta i åpninga av en invasjon i Norge. Det store flertallet vil forsvare norsk suverenitet og kan bruke våpen. De ser Sovjet som den største truselen. Den offisielle politikken, som blått

befal propaganderer er at yanke-hjelpa vil og *må* komme, at vi ikke har noe å stille opp med sjøl. Storparten av soldatene tviler (med full rett) på at amerikanerne kommer: En berettigta tvil til offisiell politikk, - *uten et alternativ* oppløser forsvarsviljen. Det er et virkelig problem at partiet gjør *alt for lite* for å reise vårt alternativ blant HV-folk, i det frivillige skyttervesenet, på arbeidsplassene og ellers.

Heimevernet (og forsvaret ellers, inkludert offiserene) er en fredsbevarende faktor som kan bli langt sterkere, - om vi kaster inn køl.

Inn i fredsbevegelsen, i tillegg til den fornuftige kampanja for sivil beredskap, mener Mona. Hvilken kampanje? Den eneste kampanja jeg kjenner til rundt sivil beredskap er »Nei til atomvåpen» som organiserer møter som kaller sivil beredskap for illusjonsmakeri. Hvis du reiser et krav om sivil beredskap, heter det at du ikke har skjønt hva en atomkrig er. Faktum er at »Nei til atomvåpen», som Mona framhever som veldig framskreden og riktig, er like innbitte motstandere av å styrke den sivile beredskapen som Høyre og DNA er. Skal vi drive ei sann kampanje, må det skje på tvers av »Nei til atomvåpen»s linje.

Inn i fredsbevegelsen, så kan PGG reise rundt og diskutere med offiserene, mener Mona. Partiet har ikke en offensiv i kampen for et sterkt uavhengig forsvar. Bortsett fra den uka undertegnede »diskuterte med offiserene», er det ikke spredt masse-propaganda og agitasjon rundt dette. I valget kom dette kravet i bakgrunnen. Sann blir det i framtida også, hvis ikke vi tar oppgjør med ideen om at nedrustning sikrer freden. Sjøl om Mona sier aldri så mye at hun er for kravet om et sterkt, uavhengig forsvar, blir det ikke noe annet enn personlige meninger, ikke et krav vi driver fram politisk og organisatorisk, hvis hun stiller hovedproblemet for oss nå til å være at vi står »utafor» fredsbevegelsen.

Når det gjelder det tredje »beinet» en kamp mot krigen må hvile på, solidaritetsarbeidet, kan vi vanskelig si oss fornøyd med innsatsen til partiet som helhet. F.eks. bør Afghanistan-støtta og Polen-støtta utvikles kraftig. Det eneste Mona sier om dette, er at

hun sjølsagt ikke nedvurderer Afghanistankomiteens arbeid og påstår ikke at solidaritetsarbeid ikke er fredsfremmende. Du verden så dristig! Gå tilbake til karakteristikken av perioden fra 75 til 79. Vi avslutta ved inngangen til denne perioden et langvarig støttearbeid for Vietnam og Kampuchas folk. I perioden reiste vi støttearbeid for Eritreas folk, var de eneste som holdt liv i støttearbeidet for Tsjekkoslovakias folk. Vi førte en lang polemikk mot de pro-sovjetiske elementene som forsvarte Vietnams herjinger i Kampuchea. Politisk sto Klassekampen temmelig aleine om å avsløre Sovjets intriger i Afrika, Midt-Østen. For å nevne noen saker.

La ikke AKP(m-l) merke til de »mektige faktorene som arbeider for fred» i denne perioden. Gjennomgangen skulle vise at Monas kritikk er grunnløs. Når Mona likevel bruker Dimitrovs karakteristikkk på partiet, vitner det først og fremst om en grunnleggende uenighet i hva som er fredsskapende arbeid. Det vi ikke gjorde i denne perioden var å føre fram med noen tyngde krav om nedrustning av supermaktene og kamp mot kjernevåpen. For Mona og fredsbevegelsen er kamp for nedrustning hovedsaka. For AKP(m-l) er dette en av tre områder å kjempe mot krigen på.

UUNGÆLIG?

Dimitrov hevder i 1936 at den aktuelle omfordelingskrigen mellom Tyskland/Italia/Japan og England/Frankrike/USA ikke bare kunne utsettes, men *hindres*. Han gjentar rimelig nok ikke dette i brosjyra »Krigen og arbeiderklassens oppgaver», oktober 1939. »Hendingene den siste tida... vitner også om hvor rett kommunistene hadde, når de pekte på at folkene i den aller nærmeste tid ville bli revet inn i en krigsbrand, hvis ikke den internasjonale arbeiderklasse i tide formådde å temme krigens brandstiftere og provokatører gjennom sine enhetlige og besluttomme kampaksjoner: Faktorer som sosialdemokratiets svik, borgerskapets politikk, drivkreftene i imperialismen blir trukket inn.

En gjennomgang av styrkeforholdet ville trolig pekt på at kreftene mot krig samla sett sto sterkere den gangen enn i dag. Dette er et konkret spørsmål. Dimitrov avgrensar seg ikke fra dem som gjør det til et dogme at krigen til enhver tid ikke er uungåelig. En tilsvarende gjennomgang, gjort av Stalin i 1950, slo fast at kreftene mot den imperialistiske angrepskrigen mot det sosialistiske Sovjet var sterke nok til å hindre *denne konkrete* krigen. Stalin hadde rett og fikk rett.

I militærprogrammet har partiet gjort en konkret vurdering av dette spørsmålet, i vår situasjon. Framfor å bruke »krigen kan forhindres» som et dogme, ville det utvikla diskusjonen hvis Mona hadde en annen vurdering å legge fram.

Mona spør om et revolusjonært parti kan ha en fredspolitikk for å hindre krigen eller om dette vil tilsløre at krigen er uungåelig. Svaret har jeg gitt overfor. Konklusjonen er at et revolusjonært parti må vurdere det konkrete styrkeforholdet mellom de revolusjonære, krigsutsettende faktorene og de krigshemmende faktorene. Mao gjorde slike vurderinger. Dette må vi sjølsagt si til folk. *Samtidig* må vi ut fra et felles ønske med alle venner av freden gå sammen om å styrke de faktorene som motvirker, utsetter krigen.

Noen kaller dette fatalisme. Det er jeg uenig i. Den eneste fatalistiske linja jeg har støtt på, er de som vil erstatte sivilforsvar med morfin, som vil legge landet åpent av frykt for atomvåpen, dvs. den pasifistiske, fatalistiske linja.

EI REVOLUSJONÆR LINJE I KAMPEN MOT IMPERIALISMEN

Monas linje er for det første *snever* i den forstand at hun legger tyngden på nedrustning og ikke ser forsvarsevnen og den militære kampen som føres idag som *viktigere* fredsfaktorer, objektivt sett. Den er reformistisk og i motsetning til partiets *revolusjonære* linje. Monas linje vil *aldri* kunne knuse imperialismen, det samme gjelder dagens

fredsbevegelse. Det revolusjonære i partiets linje ligger i at vi har en politikk for å kjempe mot krigen som *også* bygger opp til å knuse imperialismen. Vi er for et sterkt, uavhengig forsvar fordi det blant annet legger et bedre grunnlag for folkekrig i Norge. Vi vil innrette nedrustningskrava mot supermaktene, og ikke minst Sovjet, fordi det bidrar til å bygge en politisk opinion mot supermaktene i Norge. Vi sprer ikke illusjonen om at nedrustning kan berge verden, men agiterer mot denne illusjonslija.

Vi støtter frigjøringsbevegelsen som ledd i å bygge alliansen mellom undertrykte folk og nasjoner i den 3. verden og proletariatet i den 2. verden. Denne alliansen er en forutsetning for å knuse det imperialistiske verdenssystemet.

Den linja Mona legger fram, er ikke revolusjonær. Den underkjenner i tillegg de to viktigste områdene for kampen mot den konkrete omfordelingskrigen mellom USA og Sovjet, støtten til frigjøringsbevegelsene og kampen for å styrke forsvarsevnen. Stilt på spissen kaller Mona det arbeidet vi har derevet på disse to områdene for å ikke «se de mektige faktorene som arbeider for fred»!

FREDSARBEID?

Mona henviser til Dimitrovs polemikk mot «kommunistene» som ikke stilte som oppgave å kjempe mot krigen. Hennes påstand er at Dimitrovs karakteristikk passer godt på partiet fra 75 - 79. Min påstand er at Dimitrov i samme artikkelen skisserer et program for kampen mot krigen som AKP(m-l) som *eneste parti og kraft i Norge satte ut i livet i denne perioden.*

Hva er Dimitrovs program?

1. I åpninga av artikkelen sier Dimitrov: «Men for å klare det (forhindre krigen, min anm.), må man først bli klar over hvor denne faren truer fra, hvem som er ansvarlig for den og hvilke land de gjør seg rede til å kaste seg over.»

Fra 75 til 79 gjennomførte AKP(m-l) seks store partidiskusjoner og vedtok

programmatisk dokumenter som avklarer nettopp spørsmålet om årsaken til krigen, hvem som truer, hvem som blir trua. Noen av dokumentene er gjengitt i «Sosialimperialismen», Oktober Forlag, i fellesuttalelsen med de nordiske m-l- partiene «Norden i skuddlinja mellom supermaktene», og endelig i partiets militærpolitiske program, vedtatt våren 78. I tillegg kom flere leirdiskusjoner, Røde Fane og Klassekampenartikler.

I sin artikkel angriper Mona flere av de viktigste standpunktene i militærprogrammet, men det kommer jeg tilbake til.

2. «Et særlig viktig spørsmål når det gjelder arbeiderklassens taktikk i dag, spesielt i land som står i umiddelbar fare for å bli angrepet, er hvilken holdning man inntar overfor regjeringas utenrikspolitikk og forsvaret av landet» skriver Dimitrov. «Men siden makta i dag ligger i de borgerlige regjeringenes hender, som ikke gir noen garanti for at landet virkelig vil bli forsvart, ... , kan ikke arbeiderklassens parti ta noe politisk ansvar for disse regjeringenes forsvarstiltak, og det går derfor mot regjeringas militærpolitikk og militærbudsjett som helhet. Dette utelukker ikke at de avgir stemme og grunngir hvorfor i avstemninger om de forskjellige sakene av militær karakter som er nødvendige for å hindre angrep fra fascistiske aggressorer (f.eks. styrking av grensene) liksom det heller ikke utelukker at man stemmer for og støtter tiltak som er i folkets forsvarsinteresser mot krigens redsler (tilfluktsrom, gassmasker, sanitetsarbeid osv.)

På dette området, som Dimitrov framhever som særlig viktig, har partiet i *perioden Mona henviser til* utvikla et militærprogram. Det kritiserer det borgerlige forsvaret som grunnleggende feilaktig. Utover Dimitrovs begrensninger kritiseres forsvarsdoktrinene, NATO-doktrinene og programmet munner ut i en lang rekke krav som kan sammenfattes i parola «et sterkt uavhengig forsvar». Det slår fast at den borgerlige hæren vil kapitulere og programfester vår linje med folkekrig. Vinteren 81 gjennomførte vi en forsvarspolitisk uke som stilte et sterkt, uavhengig forsvar sentralt.

40 møter samla 2000 folk, 75 000eks. av KK-flaket ble bestilt til masseutdeling. Denne uka feier Mona av med at undertegnede kan fortsette å reise rundt å diskutere med offiserer, men det blir det ingen fredsbevegelse av.

La oss gå tilbake til Dimitrov, hvem er disse traseradikale han polemiserer mot? »Det er virkelig latterlig når »venstre«-frasemakere av forskjellig slag er imot denne taktikken og tar på seg en maske som uforsonlig revolusjonære». Han henviser til dem som er mot å stille *krav til forsvar av de truede landa*. Er det Mona eller AKP(m-l) som har grunn til å føle seg truffet? 3. Dimitrov vurderte kolonienes opprør som fredsfaktor. I gjennomgangen av fredsfaktorene trekker han helt riktig fram det sosialistiske Sovjetunionen og proletariatet med allierte i kapitalistiske land (Del I). Det blir feil når han ikke trekker inn f.eks. den kinesiske frigjøringsbevegelsen som den gangen kjempa mot japanske okkupanter. Men samtidig skriver han. »Det trengs en fredsfrent som strekker seg over hele verden, fra fra Tokio til London, fra New York til Berlin, en enhetsfront som opptre samlet mot krigsbrannstifterne, mot den tyske fascismen i Europa, mot den japanske militærklikken i det fjerne Østen.» (Del I.slutten)

Det er innlysende at alliansen mellom 2. og 3. verden er vår tids uttrykk for denne fredsfrenten. Likedan at de slaga som rettes mot Sovjet i Afghanistan, Kampuchea og Polen er sterke krefter som virker mot verdenskrig. I tillegg peker denne alliansen *utover* å hindre krigen. Den er forutsetninga for at imperialismen *knuses* og vi kan sikre en varig fred.

I perioden Mona henviser til hadde vi avslutta et langvarig solidaritetsarbeid med Indokinas folk, og tok som eneste parti opp støtte til kampuchas folk da Vietnam angrep. Vi gjennomførte, i kamp *mot* drivkrefter i den nye fredsbevegelsen (SV), oppbygging av solidaritetsarbeid med Tsjekkoslovakia, Angola, Zaire, Eritrea. Hvis noe skal kritiseres, er det at dette arbeidet ikke fikk *større* effekt. Noe av årsaken var borgerlig og prosovjetisk motstand i Norge. Mona avfeier dette solidaritetsarbeidet

med at det ikke hadde noe med fredsarbeid å gjøre.

I denne perioden, 75-79, pekte vi, som eneste parti på *faren* for krig, og ble kalt krigshissere av fredsbevegelsens ledere i dag. I ei førkrigstid er det sjølsagt viktig å peke på denne faren, for at folk skal våkne til innsats. Som ledd i å bygge opp opinionen mot Sovjet, laga vi mye propaganda om Sovjets aggresjon og imperialistiske overgrep. Ett av dem var etableringen av den eneste utenlandske militærbasen i Norge i dag, Kapp Heer basen til Sovjet på Svalbard.

INNHALDET OG PAROLENE TIL FREDSBEVEGELSEN

Mona støtter parola »Atomfritt Europa fra Polen til Portugal» og parola »Atomfri sone i Norden». Hun innrømmer at begge parolene gir Sovjet fordeler.

Parolene vil gi Sovjet monopol eller sterkt overtak i Europa og i Norden. Dette er et objektivt faktum. Virker det *krigsfremmende* eller *motvirker det krig*? Hvis USA og NATO rusta ned alle sine våpen, framskynda eller utsatte det krigen? Mona mener at vi ikke kan ta hensyn til styrkeforholdet til supermaktene men se på sikkerheten for de trua nasjonene. Hvis styrkeforholdet *faktisk* forskyves i Sovjets favør, *øker* det krigsfaren. Det framskynder en krig som i aller høyeste grad angår sikkerheten til de trua nasjonene. Det er med andre ord en sammenheng mellom styrkeforholdet i supermaktene, deres posisjoner i Norden og Europa og kampen for sjølråderetten i Norge.

»Atomfritt Europa fra Polen til Portugal» vil bety to ting. Den øker krigsfaren og minker antallet atomvåpen. Om et atommonopol for Sovjet minsker *faren* for at atomvåpen blir brukt, er mer enn tvilsomt. Sovjet vil utnytte atomvåpna i okkupasjonen uansett. Dette er konsekvensene av Mona og fredsbevegelsens politikk. Snur vi på det blir det et krav som fremmer faren for en krig der også atomvåpen vil bli brukt.

Betyr det at vi bare har ett annet alternativ, Reagans politikk. At vi må svelge Brussel-vedtaket og nøytronvåpen for å utsette krigen? Nei. Partiets linje er å rette krav om nedrustning mot *begge* supermaktene. Den harde nøtta er Sovjet. Mens det er politisk mulig å hindre Brussel-vedtaket i dag, må det en helt annen skarp lut til om Bresjnev skal tynne sine kjernevåpen-arsenaler. Vi tar til orde for blokade av viktig handel, kraftige politiske virkemidler. En politisk offensiv mot Sovjet som svekker innflytelse blant folk i Vest-Europa kvalitativt. Vi krever et sterkt konvensjonelt forsvar i Vest-Europa. Det reduserer Sovjets muligheter til å spille på alternativene full kapitulasjon eller atomkrig. Vi bør virkelig lage en kampanje for sivilberedskapen for å gjøre folk best mulig rusta hvis Sovjet likevel setter igang en atomkrig.

Dette står i kontrast til parolene om atomfrie soner sånn som Mona ønsker dem. Det står i motsetning til fredsbevegelsens grunnlag som ikke tar opp konvensjonelt forsvar og sivil beredskap. Men det er flere skjær i sjøen enn fredsbevegelsen. Monopoler i vesten tjener profitt på handelen med Sovjet, de har økonomiske interesser i Sovjet og Øst-Europa. Pungen styrer den forsoningslinja som Brandt setter ut i livet.

Dette er i kontrast til parolene Mona støtter. Det er i kontrast til hovedtendensen i den europeiske fredsbevegelsen som kjører krigsfremmende og ensidig mot USA og NATO. Det står sjølsagt også i kontrast til alt fra

Schmidt og Reagan til Calr I Hagen og norsk offisiell sikkerhetspolitikk. Men det er de eneste riktige krava å stille hvis vi vil kjempe mot krigen og mot atomvåpen.

ATOMFRI SONE I NORDEN

Mona argumenterer for »Nei til atomvåpen» parole. Det viktigste i uenigheten er referert i foregående avsnitt. Men det er også en annen

viktig sak. Det finnes ikke noe *logisk* forsvar for å stille denne parolen framfor en sone som omfatter våpna som truer Norden. La oss se på hva som reelt sett er forskjellen mellom disse to sonene:

1. Island. Når det sies Norden, må det være en soleklar sak at Island omfattes av sone. Islendingene har rett i at presset mot Island fra NATO blir *sterkere* om resten av Norden erklærer at atomvåpen ikke skal brukes som forsvar. Dette er et press for å kunne bruke NATO-kjernevåpen fra Island mot resten av Norden for å balansere Sovjets kjernevåpen i Leningrad militærdistrikt som er tenkt brukt mot Norden. For det første er det et svik mot den proletariske internasjonalismen å utelate folket på Island fra Mona. Og det er viktig for å lette ethvert press på Island at det blir mindre behov for å balansere kjernevåpna i de nordiske områdene. Fjernes de kjernevåpna i Sovjet som er sikta inn mot Norden, kan islendingene lettere hevde at det ikke er noen grunn til å ha Island som base for kjernevåpen.

2. Sovjet har Frog, Scud og Scaleboard våpen i sine divisjoner. Dette er taktiske raketter som om kort tid blir skifta ut med en ny generasjon, SS-21, SS-22 og SS-23. Sovjet har *minst* et femtitalls SS-5 raketter hver med 1 megatons ladinger på Murmansk. Ombord i 6 Golfubåter i Østersjøen er det *minst* et femtitalls SS-N-5 raketter med 1 megatonn lading. Alt dette er retta inn mot nordiske mål. NATO har Polaris-ubåter som patruljerer Norskehavet med tilsvarende muligheter.

3. Monas atomfrie sone forutsetter sovjetiske garantier om at hele dette arsenalet ikke blir brukt. Hva skal Sovjet med det da?

Forøvrig er Mona og jeg enige i at det er riktig å reise krav til regjeringa om at Norge ikke skal »forsvares» med kjernevåpen. Vi er sikkert også enige i at et sånt vedtak ikke forutsetter sovjetiske nedrustninger. Men der stopper enigheten. Det er fordømt viktig å kreve at Sovjet fjerner våpna som truer Norden. AKP(m-l) gjør det. Mona sier at hun sjøl og ledende folk i »Nei til atomvåpen» ikke er uvillig til å gjøre det. Men hvorfor *gjør* de ikke det? Hvorfor tviholde på en parole som nettopp

ikke stiller sånne krav.

Vi er enige om at sona har begrensninger, at den vil ha begrensa verdi som vern mot kjernevåpen. Men vi trekker ennå en gang ulike konsekvenser av dette. Partiet peker på at ei sone ikke er et virkelig vern mot kjernevåpen og understreker behovet for å styrke den konvensjonelle forsvarsevnen og sivilberedskapen. Dette hever terskelen for bruk av atomvåpen og er et vern mot atomkrig. Sivilberedskapen verner mot virkninger av atomvåpen.

Mona bruker disse begrensningene som argument for *ikke* å rette krav mot Sovjet og NATOs kjernevåpen som truer Norden. Dette minner om Willochs taktikk. Han bruker begrensningene som argument mot atomfrie soner overhode!

ATOMVÅPEN

Fredsbevegelsen har greidd å kanalisere redselen for atomvåpen om i handling, skriver Mona, derfor inn i fredsbevegelsen.

Nedrustningskampanja, parolene til fredsbevegelsen er kommentert. Tilbake står ett spørsmål: Er det ei oppgave for et revolusjonært parti å ta opp kampen mot atomvåpen? Etter min mening ja. Samtidig som atomvåpen er våpen, er de våpen med spesiell ødeleggelseeffekt. Vi deltar i denne kampen, men avgrenser oss fullt og helt fra to framtrepende tendenser i f.eks. »Nei til atomvåpen». Den ene er ensidigheten mot USA, å arbeide for Sovjets utenrikspolitikk. Den andre er atompasifismen, som i korthet går ut

på å hevde at alt er forgjengelig hvis det blir krig. Alt må satses på ett kort, unngå krigen. SV har dette som partilinjé. Forlengelsen av dette blir å underkaste ei imperialistisk supermakt som truer med atomvåpen, oppgi et konvensjonelt forsvar, oppgi enhver motstand.

Vi velger ikke om det blir krig eller ikke. Vi velger ikke om det blir brukt atomvåpen eller ikke. Det imperialistiske systemet framdriver omfordelingskrigen. Supermaktene bruker atomvåpen om de finner det tjenelig.

Som revolusjonære må vårt svar være a) reise et hat mot imperialismen og supermaktene som truer med disse ødeleggelsene b) arbeide for nedrustning av atomvåpna til supermaktene c) kjempe for så gode sikkerhetstiltak i form av sivilforsvar som mulig. Det er mulig å endre NATOs utplasseringsvedtak med opinionspress. Men den hardeste nøtta er Sovjet. Ei bevegelse mot atomvåpen som ikke vil bruke de hardeste økonomiske og politiske virkemidlene som finnes, ser i virkeligheten ikke sitt ansvar. NATO må vekk fra valget atomkrig-kapitulasjon. Derfor er bygging av konvensjonelle forsvar i Vest-Europa viktig. Men pasifistene er mot dette. De ser i virkeligheten ikke sitt ansvar. Sovjet må isoleres mest mulig. Revisjonisten ser ikke sitt ansvar. De parolene partiet har stilt når det gjelder atomvåpen, mener jeg er riktige og de bør vi kjempe for kommer inn i grunnlaget for denne kampen. Dette er i motstrid til Mona, som aksepterer det grunnlaget som finnes i dag som hovedsakelig bra.

PGG.

NOEN SPØRSMÅL OM TAKTIKK

DET DREIER SEG FØRST
OG FREMST OM
POLITISK LINJE

En taktikk utformes for å tjene strategien, -

den er underlagt strategien. Det er sjølsagt umulig å bli enig om en taktikk hvis vi ikke er enige om målsettinga for arbeidet.

Mye av den diskusjonen som har fått etiketten »taktikk» hekta på seg seiler under

OG FRED

TF **21**

raketter. Igjen er dette et skille mellom pro-sovjetisme og en politikk med brodd mot Sovjet. Legg f.eks. merke til at i *hele* »Nei til atomvåpen» sitt grunnlag finnes det ikke *en* parole Sovjet ikke kan svelge. Men denne SS-20 parola svelger neppe NKP og Bresjnev, fordi den står i motsetning til Sovjets atomovertak i Europa. Akkurat så viktig er forskjellen mellom stans nye utplasseringer og fjern de som er plassert ut.

Mange av dem som er med i »Nei til atomvåpen» er uenige i at organisasjonen skal stille krav som betyr å akseptere disse utplasserte SS-20 rakettene. For oss er det viktig å kjøre fram kravet om at de skal fjernes. Dette er et viktig ledd i vår taktikk.

ISOLERT OG ALEINE?

Om det bare var *vi* som mente dette, sto *vi* aleine. Men hvilken konsekvens skulle *vi* trekke av det. Gi avkall på en riktig politisk linje? Eller arbeide for at flere tilslutta seg denne linja? Her er det min mening at det er mye opportunisme ute og går. Den iklær seg ofte vendinger som «å være der massene er» osv. Hvis denne perverterte utgava av Maos teori om masselinja ble trukket ut i sin nødvendige konsekvens, var det liten grunn for oss til å organisere et m-l parti, rundt 99% av befolkninga er vitterlig uenige i vår revolusjonære linje. Men vårt parti har aldri utvikla sine linjer ut fra hva massene mener om væpna revolusjon. Vi peker på behovet for væpna revolusjon fordi det er nødvendig med en revolusjon som er væpna. Dette har vi satt oss som mål å overbevise folk om.

Tilsvarende når det gjelder kampen mot krigen og kampen for å styrte imperialismen. Tilsvarende når det gjelder å overbevise folk om at store deler av «fredsbevegelsen» har en farlig og skadelig retning som virker mot de intensjonene mange bygger sin deltakelse på.

Masselinja dreier seg om åssen *vi* forbinder vårt syn med de bra ideene folk har. F.eks. er det mange i denne bevegelsen som er mot begge supermaktene, som går både i Fredsmarsjen og

21.august-togene. De har ikke sjølt avslørt hvor skadelig deler av fredsbevegelsen er. Følgelig må *vi* hjelpe dem til å se dette. Dette har med masselinja å gjøre. Å legge seg på ryggen og rose de feilaktige ideene folk har har aldri hatt noe med masselinje å gjøre.

Men står *vi* aleine? Etter min mening gjør *vi* ikke det. 15 novemberdemonstrasjonen i Oslo samla *brei* støtte av folk i rådet for »Nei til atomvåpen», av folk som for første gang gikk i tog mot atomvåpen fordi denne markeringa retta seg mot begge supermaktene. Denne demonstrasjonen *dokumenterer*, sammen med mange vedtak i fagforeninger og klubber, at *vi* ikke står aleine. Men forutsetninga for at denne opinionen kan komme fram er at *vi* tar initiativ til det. Hvis ikke blir folk stilt overfor valget mellom Høyres pro-USA-politikk og NKPs pro-sovjetiske linje. En gallupp forteller f.eks. at flertallet av tilhengerne av en atomfri-sone mener denne sona ikke kan hvile på en sovjetisk garanti men må kreve innrømmelser fra Sovjet.

VI HAR IKKE GJORT NOK

Partiet burde tatt flere initiativer *til å reise kampen mot den feilaktige linja i fredsbevegelsen* Fredsmarsjen fikk gå for mye i fred, NKP har fått for fritt spillerom. Vi kunne tatt flere, og tidligere, initiativer overfor en del demonstrasjoner »Nei til atomvåpen» arrangerer. Noe er gjort i høst, mer står på tapetet. I den grad dette ikke legger beslag på store deler av partiets samla krefter, bør dette følges opp. Samtidig er det etter mitt syn *viktigere* at ei avdeling bruker krefter til Afghanistan og Polen-arbeid hvis det står om prioritering (og det gjør det jo).

Det er i virkeligheten sånn at en del folk rundt partiet mener kampen for nedrustning er helt overordna, - og de mener at det er supermaktene som må ruste ned. På sikt vil de sikkert bli enige med oss i hva som er viktigst for kampen mot krig. I dag bør de kreftene *vi* setter inn i arbeidet for nedrustning gå sammen med disse folka og på den måten utgjøre en kraft mot den pro-revisjonistiske og pasifistiske linja i fredsbevegelsen.

falsk flagg. F.eks. sier kamerater seg uenige i at partiet ikke støtta demonstrasjonen 25. oktober i Oslo med parola »Atomfritt Norden» og ei parole som ikke krevde fjerning av SS-20 rakettene som er plassert ut. Partiet mente denne demonstrasjonen hovedsakelig var feil, og at denne styrkinga av Sovjets posisjon krava la opp til øker krigsfaren. (Jfr. diskusjonen om dette et annet sted i dette TF.). Men noen av dem som har invendinger mot at vi ikke støtta demonstrasjonen, mener parolene var mangelfulle ikke feilaktige. Dette er uenighet om *linja* ikke om taktikken.

Monas innlegg og mitt svar i dette nummeret av TF illustrerer godt at vi to ikke kan diskutere taktikk før vi er enige om *linja*.

STØTTE PAROLER/ARBEIDE FOR Å ENDRE DEM

Partiet er for at noen partimedlemmer jobber i f.eks. »Nei til atomvåpen», sjøl om vi ikke støtter grunnlaget for aksjonen. På møter, i styrer og i diskusjoner med medlemmene kan vi reise en kamp for vårt syn og vinne tilslutning. Vi har mange eksempler på at dette er gjort og blir gjort i lokalavdelingene til »Nei til atomvåpen». Det er *en del* av arbeidet for å endre grunnlaget til aksjonen eller isolere den delen av ledelsen som tviholder på et feilaktig grunnlag. (En annen del er å kritisere utenfra, f.eks. utdeling av partiets løpeseddel i oktober, å ta initiativer til demonstrasjoner o.l. på et *riktig* grunnlag, f.eks. Oslo-demonstrasjonen 15. november.

En *annen* sak er å *delta* i demonstrasjoner som vi mener i hovedsak er feilaktige, som f.eks. Oslodemonstrasjonen 25.oktober. En annen sak er å skrive under på et krav om et skadelig »atomfritt Norden» - krav som »Nei til atomvåpen» har kjørt som hovedsak siden årsskiftet. Og en annen sak er å dele ut løpesedler med et feilaktig innhold.

Å arbeide innafor »Nei til atomvåpen» og å støtte feilaktige krav er to forskjellige ting. »Vi må være der massene er» hevder noen som argument for å støtte feilaktige krav i en demonstrasjon. Vi skal arbeide med å *utvikle*

folks bevissthet. Da må vi sjølsagt diskutere med folk og propagandere/agitere blant folk. Inkludert i dette er å forklare folk hvorfor vi mener en demonstrasjon er feilaktig innretta. Dette er en helt nødvendig politisk kamp om det ikke skal bli *vi* som trekkes ut i en pro-sovjetisk og pasifistisk hengemyr. Om vi går i et tog vi mener er feilaktig, må jo folk synes vi er virkelig opportunistiske, - med full rett.

ATOMFRITT NORDEN- OG TAKTIKK

Ubåtkapteinen Pjotr har hjulpet oss til å komme i en gunstig taktisk posisjon. Målet vårt når det gjelder kravet om et atomfritt Norden må være å få skjerpa kampen mot supermakta Sovjet innafor det som kalles bevegelsen mot atomvåpen. Sentralt i dette er at denne sona må inkludere våpna som er retta mot Norden, og at det må skje under internasjonal kontroll. Det er *dette* og slett ikke »Nei til atomvåpen» sitt sonekrav som går på tvers av Sovjets utenrikspolitikk. Sovjet støtter sonekravet til »Nei til atomvåpen», Kekkonen la det i sin tid fram.

Ubåtskandalen synliggjorde for alle med gangsyn at Sovjet har atomladninger i nordiske farvann, som skal brukes mot Norden. Skandalen avslørte at Sovjet bryter traktater som folkeretten etter eget forgodtbefinnende. Alt dette skaper en opinion bak kravet om at »Alle atomvåpen retta mot Norden må fjernes»: Denne opinionen må vi jobbe for å utvikle.

Skillet mellom en prosovjetisk politikk og en politikk retta mot Sovjet, - i denne saka, viser seg i om sonekravet er knytta til dette kravet. I vår taktikk må vi kjøre fram dette kravet, knytte en brei opinion til det å bruke kravet til å isolere de *mest* pro-sovjetiske kreftene i »Nei til atomvåpen» som i regelen vil si NKP:

SS-20 OG TAKTIKK

Det er ikke en bagatell om vi sier »Fjern SS-20» eller stans utplasseringene av nye SS-20

OG FRED

TF 23

NEI TIL ATOMVÅPEN

Organisasjonen er sentral i fredsbevegelsen. Dens *grunnlag*, uttrykt i parolene, står ikke i motsetning til Sovjets utenrikspolitikk og organisasjonen får derfor tilslutning av NKP. Sovjet kan akseptere lause paroler som »nei til atomvåpen i krig og fred», »Nei til atomvåpen i øst og vest» fordi de ikke har noen brodd mot Sovjets atompolitikk (At Sovjet har tenkt å bruke atomvåpen i krig, spiller ingen rolle for Moskva ettersom løfter i fred er uten betydning i krig.). Det Sovjet ikke kan akseptere, og som ledelsen i »Nei til atomvåpen hittil har stått steil mot, er paroler med *brodd* mot Sovjet. Ett unntak, - fordømmelsen av ubåtskandalen. Friheten raste. En svale gjør ingen sommer, men det er viktig å jobbe med denne taktiske splittelsen.

En erfaring fra folk som er enige med oss og jobber i lokalavdelinger av »Nei til atomvåpen», er at dette er mulig uten å være opportunist så lenge lokalavdelingene har spillerom og initiativ. På sikt er det kollisjonskurs med dagens sentrale linje og vår linje, også i lokalavdelingene hvis sentralismen blir stilt skarpere. Likevel er det mulig å oppnå økt forståelse for vår linje, utvikle motsetninga til NKP-fløya i lokalavdelinger.

Det kan være ulike vurderinger av hvorvidt denne organisasjonen kan vendes, eller om det framover ligger en rekke »eksklusjoner».

Noen kamerater tenker at siden de er medlemmer, må de følge opp alle initiativer i lokalavdelinga. Erfaringene viser at det er *mulig* å vinne forståelse for vårt syn som betyr arbeid på noen felter, reservasjoner på andre. Etterhvert som politikken står klarere, vil dette noen steder bli lettere etter hvert.

MÅLSETTING OG TAKTIKK

Målet vårt er å vinne så mange som mulig utafor og i fredsbevegelsen for våre linjer. I f.eks. »Nei til atomvåpen» vil utgangspunktet være et lavt nivå, nemlig å *hindre* en prosovjetsk linje i å dominere. I en del fagforeninger, klubber og andre organisasjoner er tida inne for å ta opp en åpen kamp mot pasifismen i form av paroler og krav til et sterkt uavhengig forsvar. Ulike grader av den generelle målsettinga kan bli nådd i forskjellige sammenhenger. Men dette understreker igjen at det er ei farlig linje for vårt parti i ei førkrigstid å sette inn mye krefter for å nøytralisere de aktive pro-sovjetske elementene i fredsbevegelsen, mens f.eks. fagbevegelsen får seile sin egen sjø. Det er ei farlig linje å droppe støttarbeidet for frigjøringsbevegelsene til fordel for ei kampanje for at de imperialistiske supermaktene skal gi oss noen smuler ved sitt bord. Først og fremst må kreftene brukes der de kan gi den anti-imperialistiske kampen størst effekt.

DELTA MED HUD OG HÅR?
PGG.

KLASSEKAMPEN

KAMPANJE JAN.-FEB.

ABONNEMENTS-TALLET MÅ OPP!

Ettter Høyre-regjeringas nye statsbudsjett og kompromisset med SP og KrF. er det klart at pressestøtta vil bli kraftig redusert i 1982. Høyres opprinnelige forslag ville ført til akutte vansker for minst 50 aviser, blant dem Klassekampen. Så ille er ikke situasjonen nå, men dersom ikke partiet forbedrer abonnements- og fornyingsarbeidet i 1982 vil vi raskt samle opp betydelige underskudd og måtte gå til merkbare innskrenkninger. Derfor må den kommende vinter-kampanjen for avisa sikre at den prioriteringa vi lenge har jobbet for blir satt ut i livet.

NOEN FAKTA

Først noen økonomiske fakta. I 1980 balanserte KKs regnskap, sågar med et lite overskudd. Som meldt i Klassekampen er perspektivene i år verre. Trass i en liten opplagsøkning i årets første åtte måneder var det ved utgangen av august et underskudd på omlag 200 000. Dette har flere årsaker. Dels har annonseinntektene fra Statens Informasjonstjeneste gått enda mer ned siste halvår enn vi mente det var grunn til å vente. Trass i bra »brutto verving» i år, så har fornyinga vært for svak og abonnements-inntektene for lave i juli-september. Vår egen prisøkning (abonnement og løssalg) har ligget langt under prisøkninga på svært mange av våre store utgiftsposter. Fra oktober av traff vi en rekke tiltak for å skjære ned på utgifter, men ingenting av dette kan hindre at vi drar med oss et underskudd inn i 1982.

Neste år vil vi få en nedgang i pressestøtta. Produksjonsstøtten, som gis som en slags

»papirstøtte» i forhold til netto-opplag og sidetall, vil reelt bli omtrent som før. Annonsemengden fra Statens Informasjonstjeneste vil på ny gå kraftig ned. Støtten til distribusjon vil bli omlag den samme i kroner som i år. Men når staten øker avisportotakstene med 25,9%, så er den *reelle* nedgangen tilsvarende. Vi har foreløpig bereknet realnedgangen til om lag 300 000 kroner sammenliknet med årets nivå.

OPPLAGET MÅ OPP!

For å trygge avisas stilling må vi gjennomføre flere tiltak. Det første er en kostnadsreduksjon, de første innsparingstiltakene er alt gjennomført. Fra neste år vil avisa pga. Duplos relativt sterke økonomiske stilling kunne unngå en ny økning av trykkeprisen, altså en reell reduksjon.

Men dette er ikke nok. Netto-opplaget må opp. I 1980 var det knapt 7300 og omtrent der vil det ligge i 1981 og. Neste år er vi nødt til å ligge ca. 500 over dette. Løssalgutviklinga har vært bra i 1981, både gjennom egne kommisjonærer og gjennom Narvesen. Lørdagsabonnentene er også relativt stabile, nå er det 1600 av dem. Det som virkelig teller økonomisk er abonnentene på dagsavisa. Det er her økninga må komme. Nå har vi omlag 6100. Det må i 1982 bli 6600.

Er det en voldsom oppgave? Vel, ingen skal være i tvil om at det krever betydelig mer innsats med verving og fornying enn nå. Men det er *under* det abonnements-tallet som lenge har vært målsettinga for partidistriktene. Den nye vil bli senket til dette nivået og fordelt på fylkene ut i fra deres stilling i dag. Og det er

KLASSEKAMPEN

TF 25

langt under det vi hadde etter «sjøkk-kampanjen» i 1979, da var antallet abonnenter for året i gjennomsnitt på noe over 7600. Og noe større krafttak for avisa er det ikke gjennomført siden den tid.

Det er beklagelig at pressestøtta reduseres. Men enda mer beklagelig er det at store deler av partiet tar KK som en selvfølge og at vårt eget avisarbeid ikke er bedre enn at ei viss omlegging av de offentlige subsidiene virker såpass kraftig.

KK-DIREKTIVET

Etter 1979 har det faste sentrale opplegget for KK-arbeidet blitt betydelig forbedret. Det finnes et eget KK-utvalg under SK som jobber med direktiver, planer, har diskusjoner med DS-ene. Utvalget arrangerer også to årlige oppsummeringskonferanser for KK-ansvarlige i distriktsstevrene.

Dette har ført til endel bra resultater. Det stående direktivet om avisarbeidet er delvis oppfylt. Særlig er det jamne løssalget kommet inn i relativt faste former, og det er utpekt ansvarlige på ulike nivåer.

Men det faste arbeidet med abonnementsverving og fornying er *ikke løst* og i mange fylker er *ledelsen* av KK-arbeidet fortsatt alt for svak. Dette gjelder særlig distriktene der de største byene ligger. Det er spesielt ille at distriktsstyret i Oslo, som på sitt årsmøte i 1980, vedtok en velformulert og skarp sjølkritikk av sitt elendige arbeid med partiavisa, ett år etter ikke engang har prioritert å opprette et arbeidsdyktig KK-utvalg.

STOR VINTER—KAMPANJE

I partiplanen er det nå lagt opp til ei større KK-kampanje i perioden 16/1 - 21/2. Hovedmålsettinga er klar: Vi skal *verve abonnenter*. Og ettersom abonnementsstallet lovmessig går ned i mai-august må vi, for å klare 6600 dagsavisabonnenter som årsgjennomsnitt komme høyere enn dette allerede i vinter.

Erfaringene fra tidligere kampanjer viser at

svært mange av de som verves i KKs egne mindre og regelmessige tilbudskampanjer, som i høst, er løssalgskjøpere som sjøl sender inn talongen. Det har derfor vært mulig for en del fylker å få oppgang på statistikken uten å gjøre noe for det.

Det holder ikke nå. Brei abonnementsverving forutsetter at mange deltar. Vi må utnytte hele den eksterne kontakthata til partiet og NKS. Mange må verve en eller to abonnenter.

I noen grad vil denne vervinga dreie seg om å verve tidligere abonnenter på ny. Dette bringer oss inn på fornyingsarbeidet, som det også er ei målsetting at kampanjen skal bidra til å bringe inn i faste former. Idag drives dette arbeidet uregelmessig og dårlig. Men de erfaringene vi har viser at svært mange av abonnentene som har unnlatt å betale, kommer med igjen hvis de får et puff og litt diskusjon. Det finnes svært mange progressive KK-venner av denne typen. Og vår manglende kontakt og mobilisering av dem er nå et hovedproblem i avisarbeidet.

Vi har lenge sendt ut lister over abonnenter og frafalne abonnenter til distriktene. Vårt inntrykk er at disse listene ikke alltid fordeles videre og i enda mindre grad følges opp. Det sentrale KK-utvalget håper derfor å få til ei ordning der vi kan sende stopp-oversikt *direkte* til den som skal jobbe med fornyingsarbeid lokalt. Fornyingsarbeid er først og fremst *sympatisørarbeid*, det dreier seg om å ha kontakt med venner av partiet og avisa. Og det å sørge for at folk betaler og får KK daglig, hjelper også til å knytte dem nærmere ml-bevegelsen.

Som hjelpemidler i vervearbeidet vil det bli laget en agitasjons-avis om og for KK som skal deles ut i masseomfang. Den kommer like over nyttår. I tillegg lages det en standsplakat.

SKIKKELIG FORBEREDELSE ER NØDVENDIG!

Den beste måten å sabotere KK-kampanjen på er å behandle opplegget av den på en byråkratisk og teknisk måte, f.eks. sånn at DS bare bryter ned målsettingene på laga og

formidler disse videre. Både DS og lagsstyrene må ta opp både det politiske og praktiske innholdet: sørge for at medlemmene får diskutere nytten av KK-arbeidet, ser alvor i situasjonen og behandler hva dette må bety for arbeidet lokalt. Vi oppfordrer partimedlemmene til å protestere hvis dette ikke skjer!

Vi tror det er nødvendig å lære litt av metodene fra valgkampen. KK-kampanjen vinteren 82 er ei eksternt kampanje, mye folk skal kontaktes og diskuteres med. Det skal deles ut propagandamateriell. Aktivistkonferanser eller tilsvarende fora er tiltak som kan få fart i dette arbeidet.

**OM Å STOLE PÅ
EGNE KREFTER**

Markedsforhold og utgiftsnivå for avisene er i

dag sann at den statlige pressestøtta er en forutsetning for at svært mange aviser overlever. Det gjelder store deler av A-pressa, mange mindre, borgerlige lokal-aviser, det gjelder Oslo-aviser som Vårt Land, Morgenbladet, Nationen og Klassekampen.

Trass H-regjeringas framstøt er det ingen som trur støtteordningene på kort sikt vil forsvinne. Men det er realistisk å anta at de blir redusert.

Vi kjenner nå de objektive vilkåra for avisas drift i 1982. Partiets egen innsats er den faktor som nå avgjør resultatet. Vi bør kunne vende en dårlig ting til en god ting. Ved å tvinges til å øke opplaget, «tvinges» vi også til å nå ut til flere folk med informasjon og agitasjon for AKP(m-l)s syn og linjer!

At pressestøtta eksisterer har aldri fjernet behovet for å stole på egne krefter.

KK-utvalget.

KOMMISJONÆR- POSTEN

Nr.4 1981 — årg.2

INNHOOLD:

- Flere stabile abonnenter
- Fornyingsarbeid nytter – og det er artig.
- Litt til – og vi kommer i mål

- Løssalget i månedene juni + juli + august
- Julegave fra deg – til bestevennen eller tante
- Når avisene ikke kommer

KOMMISJONÆR-POSTEN inneholder stoff om KK-arbeidet som statistikk, erfaringer og glimt fra arbeidet med KK lokalt, og er et svært nyttig blad for alle KK-aktivister. Det kommer ut med 4 nr. i året og kan bestilles fra KK-distribusjonen.

Her er et lite utdrag fra siste KK-komisjonær-posten.

Flere stabile abonnenter

Som KK-selgere kjenner dere avisas vervekampanjer, vår og høst nye målsettinger, nye abonnenter som skal verves. Høsten 1980 og våren 1981 hadde vi bra kampanjer. Disse ga til sammen en brutto øking på ca 2500 abonnenter, men likevel har ikke abonnementsstallet steget. Etter ferien i år lå vi litt lavere enn på samme tid i fjor. Vi har altså et stadig tilslag og et stort høl i bøtta.

Spørsmålet må stilles skarpt: Kan vi tette hølet i bøtta, og gjøre kampanjene til kampanjer for høyere abonnementsstall? Avisas har flere abonnementsstyper, den stabile gruppen, de som kommer og går, og de som prøver Klassekampen en periode. Vi på distribusjonen mener den stabile abonnementsmassen kan økes, men dette krever en ny innretning på KK-arbeidet. Vi må verve nye abonnenter, og vi må ta vare på dem vi verver.

Nå er situasjonen den at vi nesten ikke har drevet fornyingsarbeid på flere år. Men de erfaringene vi har viser at slikt arbeid fører fram. Gang etter gang ser vi at folk trenger et puff, og ikke minst, de trenger kontakt med KK-aktivistene utover den dagen de verves som abonnenter.

Altfor ofte er dette situasjonen: Hansen tegner et tilbudsabonnement, men roter bort rekninga. Avisas stoppes etter en tid, og det blir med det. Under neste kampanje treffer Hansen igjen en KK-aktivist, og blir på nytt vervet som «ny» abonnent. Han figurerer stadig i statistikken, men avisas har ingen stabil abonnent. Jensens abonnement forfaller samtidig med strøm og studielån. KK-rekninga blir liggende en stund for lenge. Igjen en abonnent mindre, igjen en som mister kontakten med venstresidas avis.

Klassekampen trenger abonnenter for å overleve som dagsavis, men spredninga av avisas er også en nødvendighet for den progressive bevegelsen i Norge.

Metodene for fornyingsarbeid er mange og ulike. Rygggraden i dette arbeidet må være det systematiske oppsøkningsarbeidet i distriktene, på skoler og arbeidsplasser. Med jevne mellomrom sender distribusjonen ut oversikter over stoppa abonnenter til KK-ansvarlige i distriktene. Jo kortere tid det

går fra avisas stoppes til KK-aktivisten er på døra, jo større er sjansen for at abonnenten fornyer. Man kan venne seg til et liv med avisas og et liv uten....

Samtidig unngår dere at fornyingsarbeidet blir et uoverkommelig prosjekt, for antallet stoppa abonnenter øker etter hvert som tiden går. Vår oppfordring er: Bruk listene vi sender ut! Ønsker dere oversikter for distriktet oftere, kontakt distribusjonen!

I tillegg til det mer sentraliserte oppsøkningsarbeidet kommer det personlige fornyingsarbeidet. Hvordan er det med den faste kjøperen du fikk til å abonnere? Har du spurt hva han syns om avisas, om han fortsatt abonnerer? Hva med folk på jobben, i fagforeninga/borettslaget osv. osv. De fleste av oss kjenner andre abonnenter, men de færreste diskuterer avisas med dem. Det er så lett å jobbe kortsiktig og glemme at avisas ikke har en stabil abonnent, fordi han/hun ble vervet på siste tilbud. Klassekampen må være en bruksting, fordi avisas er det viktigste politiske redskapet vi har, både i politisk og faglig kamp. «Å ha et øye til» ham du verva, er derfor et spørsmål om å styrke eller svekke kamplinja der du er. Klassekampens utbredelse er avgjørende for styrken til den progressive bevegelsen i Norge. Det er avisas vår som binder sammen enkeltsaker og enkelterfaringer til en politisk helhet.

OBLIGATORISKE STUDIER

VÅREN -82.

SKAU vil foreslå følgende studier som obligatoriske for partiet våren 1982 når sentralkomiteen skal behandle partiets planer:

DEN HISTORISKE MATERIALISMEN

I en artikkel i Klassekampen redegjorde

partiformannen for et forslag til framdriftsplan for sosialismediskusjonen i partiet. Denne planen inneholder i korthet seks punkter:

1. Studiet av hvorfor sosialismen med lovmessighet vil avløse kapitalismen (historisk materialisme).
2. Studiet av sosialismens politiske økonomi.
3. Studier av erfaringer fra enkeltland.
4. Prøving av ulike teorier om årsakene til

kontrarevolusjon.

5. Parallelt med alt dette: Studier av norsk økonomi og samfunnsliv for å klarlegge vilkåra for sosialisme i Norge, og

6. På grunnlag av disse studiene, undersøkelser og diskusjonene delvis nyskriving av partiprogrammet i samband med partiets 4. landsmøte.

Når SKAU legger opp til studier av historisk materialisme i 1. halvår 1982, så er det en slik strategisk plan som ligger bak.

Den obligatoriske litteraturen finnes i den nye grunnskolen i forbindelse med møte 5 og 6. Der finnes utdrag fra Marx: »Den tyske ideologi», Stalin: »Den dialektiske og historiske materialismen», Marx/Engels: »Sosialismen fra utopi til vitenskap». Det bør være et minstemål at alle medlemmer studerer denne teksten. Men det er sjølsagt bra om noen ønsker å trekke inn mer litteratur, og for dem anbefaler vi Mao: »Om praksis» og hele sosialismekapittelet i »Anti-Duhring». (»Anti-Duhring» av Engels inneholder et sosialismekapittel i fem punkter. De tre første punktene er utgitt for seg i brosjyra: Sosialismen fra utopi til vitenskap. Denne brosjyra kan i høyeste grad anbefales. Men også de to punktene fra sosialismekapittelet som ikke er inkludert i denne brosjyra er interessant lesning, ikke minst det Engels skriver om verdiloven og penger under sosialismen.

Hvordan skal studiene gjennomføres? Laga må være smidige og oppfinnsomme, og fast bestemt på å prioritere skoling, for at det skal gå. Opplegget behøver ikke nødvendigvis gjennomføres som tre eller fire vanlige møter. En mulighet er helgeseminar. En annen mulighet er å kjøre f.eks. den historiske materialismen som helgeseminar og gjennomgangen av grunnbegrepene i den politiske økonomien som studiepunkter på vanlige lagsmøter, f.eks. over fire ganger, særlig hvis en starter møtene litt tidligere enn vanlig. Vi mener at studiene helst skal gjennomføres på lagsnivå, eller i mindre studiegrupper som laga deles opp i. Der hvor det er spesielle vansker med å få dette til, går det også an å lage større seminarer i DS' (små steder) eller UDS' regi.

Men mulighetene for å gjennomføre studiene som lagsstudier må vurderes nøye før en tyr til slike løsninger.

For en del lag, særlig arbeidsplass-lag, kan det bli vanskelig å få startet opp de organiserte studiene før et stykke ut på våren. Da bør tida fram til studiene kan organiseres, brukes til sjølstudier og lesning, slik at det er lagt et godt grunnlag når møtene starter.

Hvorfor legger vi opp til disse studiene nå? Mange har etterlyst »sosialismedebatten som ble vekk» etter siste landsmøte. Vi trenger en sosialismedebatt i partiet, for det er en haug av uløste problemer. Men vi trenger ikke en flat reprise av den diskusjonen vi hadde før landsmøtet. Vi trenger en diskusjon som er bygd på innsikt i de objektive lovmessighetene som virker under sosialismen. Den debatten vi hadde før landsmøtet, dreide seg om partiets rolle i det politiske systemet, dvs. om forhold i overbygninga. Det var en nyttig diskusjon så langt som den rakk. Men det er begrensa hva en kan forstå av sosialismens problemer dersom en studerer overbygninga isolert. Også under sosialismen er det slik at overbygninga er bestemt av den økonomiske basisen. Foreløpig forstår vi fint lite av hvilke motsigelser som virker i det sosialistiske samfunnets økonomiske basis. For virkelig å få grep om dette, trengs det år med studier og undersøkelser. En nødvendig forutsetning for i det hele tatt å starte, er grunnskoling i historisk materialisme og politisk økonomi. Den historiske materialismen sier oss at både kapitalismen og sosialismen er stadier i menneskesamfunnets utviklingsprosess. Kapitalismens innebygde motsigelser gjør at denne samfunnsformen må avløses av sosialismen, som i sin tur må avløses av det klasseløse, kommunistiske samfunnet. Sosialismen er et overgangssamfunn mellom kapitalisme og kommunisme, det bærer med seg kapitalismens »fødselsmerken», det er motsigelsesfylt og ustabilt. Om vi ikke forstår sosialismen som et nødvendig historisk stadium, som både bærer i seg rester fra det gamle og kimer til det nye, kan vi knapt føre noen fornuftig diskusjon om sosialismens problemer. Derfor må vi studere den historiske

materialismen.

POLITISK ØKONOMI

SKAU arbeider med en plan for skolering i politisk økonomi som forutsetter både medlems- og tillitsmannsskolering i »Kapitalen» i løpet av landsmøteperioden. Første del av kapitalen er planlagt ferdig på forsommeren 1982. Den kan derfor først brukes i studiearbeid på høsten 82 og våren 83. Men før vi kommer så langt hadde det vært en fordel om alle medlemmer i det minste kjente grunnbegrepene i den marxistiske politiske økonomien. De tre første møtene i den nye grunnsirkelen er viet politisk økonomi og representerer ei innføring i dette emnet som bare et mindretall av partiets medlemmer i dag har fått på organisert vis. Vi vil derfor anbefale de som føler at de har behov for ei slik grunnskolering om enten å delta på disse møtene i de grunnsirkelene som blir arrangert lokalt, eller å oppfordre styrene til å gjennomføre et eget studieopplegg for dem på disse tre møtene, eller å lese det som sjølstudier.

Grunnskolering i politisk økonomi er en helt nødvendig basis for et kommunistisk parti. Den basisen mangler vi i dag. Mange medlemmer har aldri vært igjennom noe studieopplegg om dette. Sist laga studerte politisk økonomi, var i midten av 70-åra, og det var på langt nær alle lag som gjennomførte studieopplegget den gangen. Det dreier seg om A'en og B'en i ABC'en, som vi ikke kan.

Det har dessuten vist seg tydeligere og tydeligere de siste åra at grep om politisk økonomi er ei forutsetning for å videreutvikle partiets politikk, både dagskampen og den strategiske linja. Valgkampen og arbeidet til partiets økonomiske utredningsutvalg har brakt oss viktige skritt framover. Men tusen spørsmål, problemer og motsigelser har reist seg i kjølvannet av valgkampen, oljeboka, sommerleirene:

- Hvordan utvikler den kapitalistiske verdensøkonomien seg? Står vi overfor ei ny 30-års krise, eller kan vi vente snarlig oppgang? Hvilke konsekvenser får dette for Norge?

- Hvordan skal vi utvikle vår økonomiske politikk? Skal vi bare drive lønnskamp? Skal vi kjempe om bruken av oljeinntektene? Skal vi mene noe om rentepolitikk? Om kredittpolitikk? Skal vi mene noe om hvor det bør investeres, om hva som bør produseres her i landet? Står vi i fare for å bli flinke administratorer av kapitalismen dersom vi stiller krav på alle disse områdene, eller er slike krav tvert i mot nødvendige ledd i en allsidig, revolusjonær økonomisk politikk? Hva er i det hele tatt revolusjonær politikk, og hva er reformisme på dette området?

- Hvor mye kan vi oppnå gjennom økonomisk kamp? Hva kan vi oppnå gjennom lønnskampen, og hva kan vi oppnå gjennom kamp mot borgerskapets økonomiske politikk på andre områder? I hvilken grad er den økonomiske utviklinga i dagens Norge et resultat av lover som går sin gang, og i hvilken grad er den et resultat av borgerskapets politikk for øyeblikket, og av styrkeforholdet mellom klassene?

Disse og andre spørsmål i tilknytning til økonomisk politikk vil få betydning for partiets politikk på praktisk talt alle felter i tida som kommer: For arbeidet i fagforeningene. I kommunestyrene. I nye valgkamper. For å utvikle vår propaganda mot kapitalismen som system. For å legge grunnlaget for en mer konkret forståelse for hvordan den norske sosialismen vil komme til å arte seg. For å forstå verdenssituasjonen og rivaliseringa mellom supermaktene bedre.

Det er klart at vi på ingen måte løser alle problemer gjennom en elementær innføring i grunnbegrepene i marxismens politiske økonomi. Her trengs grundigere klassikerstudier (bl.a. Kapitalen), og undersøkelser, forskning omkring dagens virkelighet i Norge og verden. Men det er et viktig skritt. Og det vil gjøre flere i stand til å delta i debatten og utviklinga av politikken på et område der vi sannelig har bruk for å mobilisere de ressursene vi har. Legg merke til at den debatten som hittil har vært ført i partiet om økonomisk politikk, har hatt et ytterst lite antall deltakere. Hovedårsaken til dette sørgelige faktum er at folk ikke synes de

30 TF

har greie på tingene. Og det har de mye rett i, siden skolerenga er så forsømt. Desto større grunn til å gjøre noe med det.

De medlemsstudiene vi legger opp til for våren må derfor ses på som et ledd i arbeidet med å videreutvikle partiets politikk på en

1.MAI

rekke forskjellige områder, og som ei oppbygging til en helt nødvendig (og spennende!) sosialismediskusjon. Vi håper at laga virkelig vil *kjempe* for å gjennomføre de studiene vi har lagt opp til.

1.MAI 1982.

1.mai 1982 DET TRENGS ET KLASSEKAMPTOG

I ei tid med dyrtid, et hardt tariffoppgjør, mye forvirring omkring krig og fred og viktige frigjøringskamper, er det behov for et antiimperialistisk tog på klassekampens grunn som Faglig 1. mai-front tradisjonelt har vært. Dette har vært varemerket til demonstrasjonene partiet har støtta i ei årrekke. En sann politisk markering i gatene 1.mai trengs i år også. Uten dette vil det bli classesamarbeidstog og tog med pro-sovjetisk og pasifistisk slagside som dominerer 1.mai. Initiativ til slike tog er allerede tatt fra Kristiansand Samorg. I år står det slik: *Enten* går vi tidlig, offensivt ut med et klassekamptog som krever mye politisk forarbeid, *eller* så vil vår passivitet gi fritt spillerom for en front mellom SV og sosialdemokratiet på et grunnlag som bryter radikalt med de tradisjonene vi har bidratt til å holde i hevd i mange år. Det er opp til oss om radikale arbeidere og andre skal ha ett alternativ å tilslutte seg.

BREIE FRONTER?

Vi avskriver ikke muligheten for slike fronter. Men den politiske situasjonen vitner om at slike muligheter er *mindre* i år enn i fjor. Det gjør det desto viktigere å forhandle ut fra et oppbygget initiativ, ut fra styrke. Det gjør det viktigere å bygge på at den realistiske utgangen av forhandlinger med samorg, DNA og SV vil bli brudd de fleste steder og at vår hovedlinje må være å bygge et klassekamptog som ikke er

avhengig av en slik enhet. Sønne allianser får eventuelt komme som et tilskudd til et klassekamptog.

DEN POLITISKE SITUASJONEN

Hva er et kamptog, - i år? Den *politiske linja* er helt avgjørende for enhver vurdering av samarbeid og allianser.

DEN ØKONOMISKE KAMPEN TARIFFOPPGJØRET

NAF går hardt ut med lønnsnedslag. Kampkrav vi støtter har brei støtte. LO-ledelsen legger opp til et knefall for NAF. I mai vil dette knefallet trolig ta form av øenhet mot høyregeringa og NAF, og sannsynligvis med krav som på langt nær innfrir våre hovedkrav. I mai vil det stå kamp om to linjer mot NAF. Et klassekamptog må slå mot NAF, samtidig som det mobiliserer på paroler som går mot LO-ledelsens classesamarbeidslinje som vil legge arbeiderklassen forsvarsløs mot NAFs harde kjør.

INDUSTRIPOLITIKK

Nedlegginger skyter fart. Det gjelder eks. som Odda/Tyssedal, Tysfjord, - og det gjelder gradvis nedlegginger av industriarbeidsplasser i f.eks. Oslo.

1.MAI

TF 31

DYRTID

Stats- og kommunebudsjettene som DNA og Høyre har utforma raserer i helse/sosialsektoren, skruer prisene i været bl.a. på boliger. 1.mai må de kampene som retter seg mot denne dyrtida få en sentral plass.

PROLETARISK INTER- NASJONALISME/KRIG OG FRED

Til tross for at den 3.verden utbyttes og undertrykkes hardere i dag enn for en del år tilbake, øker presset *mot* den proletariske internasjonalsismen. Mens Indokina var sjølsagt element i 1.mai toga og støttearbeidet ble drevet av flere partier, er det en *kamp* for å få med støtte til frigjøringskamper mot Sovjet, feks. Afghanistan, Kampuchea, Eritrea nå. 1.mai *uten* proletarisk internasjonalsisme er et uakseptabelt *langt* tilbakeskritt. Polen og Afghanistan må være høyt prioritert i et kamptog som ikke skal bidra til denne sjåvinistiske tendensen.

Reaksjonene mot supermaktenes krigsforberedelser domineres av pasifisme og paroler til *fordel* for den mest aggressive supermakta og den sannsynlige krigsutførelsen, Sovjet. 1.mai-parolene må innfri et minimumskrav til innretting mot begge supermaktenes. Dvs. paroler som står i motsetning til sentrale paroler i ledelsen av f.eks. Nei til atomvåpen, uten det blir ikke 1.mai et ledd i å få en riktig politikk i front for alle de som vil kjempe for fred, mot krig. Tvert i mot kan 1.mai bli et tilbakeslag for ei reell venstreside.

UNGDOM

En politisering av ungdommen er på gang. Operasjon Dagsverk, oppslutninga om fredsbevegelsen, noen okkupasjoner er eksempler på det. AUF og i mindre grad SU kjemper med RU om initiativet i kampen mot Unge Høyre. Viktige, særskilte ungdomskrav, knytta til den kampen som blir reist, må få plass i et kamptog.

RASISME

C.I.Hagens framgang, en blomstrende rasisme, også på arbeidsplassene, viser viktigheten av paroler mot rasisme og mobilisering blant fremmedarbeidere. Det varierer hvor sterkt rasismen er utbredt, men f.eks. i en by som Oslo er det knefall for sjåvinismen å sope paroler mot rasismen under teppet. Det vil også være ei undervurdering av muligheten til å trekke folk på gata for å demonstrere mot rasismen.

SAMENES KAMP

I fjor var det et stridsspørsmål om paroler til støtte for samene skulle med i togene. Kampen mot Alta-utbygginga har allerede utvikla nivået i den samiske nasjonens kamp og støtten til denne kampen. Skal gjennomføringa av anleggsveien bety en stans i støttearbeidet? Skal regjeringa lykkes i å rasere, - og bygge på sjåvinisme blant nordmenn til å begrave samespørsmålet under anleggsmaskinene? Det er ikke mindre viktig i år å ha paroler til støtte for den samiske nasjonen i togene. Dammen er ennå ikke bygget.

SOSIALISMEN

Vi har stått og står på at 1.mai er en kampdag for ei *ny* tid, for et *sosialistisk* Norge.

Tilsammen gir dette materiale til å trekke opp ei *hovedlinje* for 1.mai-demonstrasjonene vi støtter og arbeider for. Flere områder er ikke nevnt. Det betyr ikke at f.eks. kvinnekampen er uviktig. Et 1.mai-tog uten kvinnekav er helt utenkelig. Men hensikten er å trekke sammen ei linje som tar stilling til spørsmål det har vært uenighet om i partiet.

EI HOVEDLINJE

Et kamptog 1.mai må føre fram ei kamplinje mot Høyre-regjeringa, NAF og markere seg klart

fra classesamarbeidslinja til DNA-LO ledelsen. Vi går inn for et tog som ikke gir innrømmelser til pro-sovjetiske fredsparoler og pasifisme. På samme tid som vi ikke firer på støtten til frigjøringsbevegelser. Vi ønsker å markere krav om et sterkt, uavhengig forsvar, men kan ikke stille dette som et minimumsgrunnlag for enhet.

Dette står i motstrid til den kanskje største utfordringa vi kan møte: Et »enhet mot høyregerings-tog», et tog med almen nedrustning, uten brodd mot supermaktene, og spesielt ikke Sovjet.

Dersom vi ikke griper initiativet, vil vår pasivitet åpne for et stort, uspiselig alternativ som kan føre til stor tilbakegang for tog vi støtter. Dersom vi ikke får fram bredden i klassekampsakene 1.mai, vil mange viktige spørsmål bli liggende til fordel for en snever, pro-sovjetisk pasifistisk linje til støtte for DNAs classesamarbeidspolitik.

HVA MED KOMPROMISSER?

Hva kan vi selge, hvor går grensa? Dette er viktige problemer foran 1.mai hvert år. Vi har sjølsagt allerede gjort mange kompromisser i det som står sammenlikna med linja til partiet. F.eks. ser vi kampen for et sterkt, uavhengig forsvar som viktig, men må innse at vi må gjøre kompromisser 1.mai.

Vi vil derfor nøye oss med å trekke opp noen grensestolper mot hva som er uakseptable kompromisser fordi det rokker ved karakteren til toget som et anti-imperialistisk klassekamptog.

1. Et tog som støtter DNA og LO ledelsens linje i tariffoppgjøret er uakseptabelt. Vi må ha fram ei utvetydig støtte til de krav som til enhver tid karakteriserer det som vil være paroler for ei kamplinje mot NAF. I første omgang vil dette være de hovedkrava vi har stilt og støtta. Ut på våren kan det dreie seg om forsøk på å splitte høyt- og lavtlønna, voldgift og ulike statlige inngrep.

2. Et anti-imperialistisk tog må støtte Polen og Afghanistan. Det skal mye til for å gi seg for et krav som ikke støtter frigjøringskampen i Afghanistan, men nøyer seg med fordømmelse av Sovjets invasjon. Parola bør være »Sovjet ut av Afghanistan - full støtte til frigjøringsbevegelsen».

3. Et kamptog må ha klar brodd mot supermaktene rustninger og atom-politikk, ikke minst Sovjet. Et krav om atomfritt Norden kan ikke stå uten en like sentral parole som krever atomvåpna retta mot Norden fjerna. Paroler som åpner for nedrustning av land som Norge er sjølsagt uakseptabelt.

4. Videre, ut fra tidligere års erfaringer, - et tog som ikke tillater paroler til støtte for samenes kamp, er et sjåvinistisk tog. Det samme gjelder kampen mot rasismen.

5. Taler spørsmålet må stilles sånn at hovedinnretninga sikres enten det skjer gjennom en eller to taler.

Vi har med hensikt ikke gått inn på utforminga av parolene. Det må DS-ene gjøre gjennom diskusjonen i DS.

DEBATT

POLITIKKEN OG TAKTIKKEN I KAMPEN FOR FRED

Det har pågått en skarp diskusjon i Klassekampen og partikamerater imellom om hvordan vi skal stille oss til Fredsmarsjen og de nye fredsbevegelser.

DS i Vestfold har diskutert disse spørsmåla i august, og har gjort følgende vedtak:

1. AKP(ml) har en fredspolitik som i liten grad er blitt lansert som nettopp dette. Vi må overbevise folk om at dette er fredspolitik:

- Støtte frigjøringsbevegelser som slåss mot supermaktene.

- Kjempe for et sterkt og uavhengig forsvar, et

sterkt siviltforsvar og forberede folk på langvarig motstand.

- Bekjempe ettergivenhetspolitikk. (Apeasmentpolitikk)

- Reise bevegelser mot supermaktenes opprustning, mot atomopprustninga spesielt.

2. DS vil kritisere to feilaktige tendenser i partiet i spørsmålet om politikken og taktikken i kampen for fred: ») Knefallsønsker i forhold til feilaktig politikk for »fredsbevegelsen». 2) Undervurdering av den strategiske betydninga av å kjempe for å utsette og hindre krigen, altså undervurdering av betydninga av et *særskilt* fredsarbeid. Vi må komme vekk fra rollen som passiv kritiker fra sidelinja. Vi må begynne å påvirke »fredsbevegelsen» i riktig retning ved å ta initiativer, ved å samarbeide om det det er mulig å samarbeide om, i tillegg til saklig kritikk.

3. I sak etter sak har det vært folk i partiet som har villet inngå feilaktige kompromisser for å bli med i fredsbevegelsen. Eks. støtte-opprop mot NATOs utplassering av Pershingraketter i Europa uten å stille krav i forhold til Sovjets SS-20 raketter som allerede var under utplassering, protester mot forhåndslagring med NKP talere, og støtte til fredsmarsjen nå. Dels representerer dette en undervurdering av at Sovjet er den farligste supermakta, dels er det et knefall for den spontane bevegelsen.

4. Ut fra hva som forelå om det politiske grunnlaget for fredsmarsjen før starten var det nødvendig for RV å kritisere grunnlaget og unnlate å støtte. Både hovedparola »Atomfritt Europa fra Polen til Portugal» og parola fra de nordiske kjernegruppene om »Atomfri sone i Norden» tjener supermakta Sovjet. Samtidig tyder alt på at det store flertallet av marsjeldtakerene ønska å rette kampen mot begge supermaktene, dette blei også i en viss grad gjort underveis. Manglende demokrati i de

ulike fredsorganisasjonene og fredsaksjonene er et alvorlig hinder for enhet på et akseptabelt grunnlag, men det er svært viktig å utvikle en taktikk som gjør det mulig å forene seg med fredsaktivistene ved neste korsvei.

5. Det er mange årsaker til at vi har kommet på sida av »fredsbevegelsen» til tross for 8 års iherdig advarsel mot supermaktenes krigsplaner. En viktig årsak er manglende forståelse for parola om å »utsette krigen». Derfor har kampen for å avsløre krigsfaren og å forberede oss på krigen gitt mindre resultater enn mulig. 6. Vi må holde fast ved at krig er sannsynlig, men også vise at det er motvirkende faktorer, og at det kan nytte å gjøre noe for å utsette krigen. Vi må holde fast på krigsforberedelsene, men hand i hand med dette drive fredsarbeid. Vi må fortsette å propagandere vår linje, ja, i større grad enn før, men vi må ikke bare prate, også i dette spørsmålet må vi være aktivister. 7. Vi mener det nå er riktig å ta initiativ overfor den eksisterende »fredsbevegelsen». En av grunnene er at revisjonistene nå har fått et massegrunnlag for sin »fredspolitik». Hvis ikke vår politikk får gjennomslag i denne bevegelsen vil »fredsbevegelsen» framskynde krigen.

For det første:

»Fredsbevegelsen» retter ensidig oppmerksomhet mot USA som framstilles som den mest aggressive supermakta. Dette vil kunne gjøre det mulig for Sovjet å endre styrkeforholdene enda mer til sin fordel, noe som vil framskynde krigen.

For det andre:

»Fredsbevegelsen» har en pasifistisk linje. Denne vil kunne brukes til å svekke den norske forsvarsevnen, og i enda større grad være med på å legge forholdene til rette for en sovjetisk okkupasjon.

Vi må ta initiativer i fredsarbeidet. Eksempel: Det breie protestmøtet i Tønsberg mot produksjon av nøytronvåpen og for at supermaktene må ruste ned. RV-initiativet overfor »Nei til Atomvåpen» om å presse regjeringa til protest mot nøytronbombeproduksjonen når NATOs ministerrådsmøte blir samla i høst. Vi må forberede flere initiativ som kan føre oss på offensiven i forhold til bevegelsen mot atomvåpen.

8. Vi må jobbe innafor »Nei til atomvåpen» og eventuelt andre fredsgrupper for å ha noen

sjanse til å påvirke »fredsbevegelsen». På samme måte burde det vært en selvfølge at det gikk AKPer i fredsmisjonen for å diskutere med folk, sjøl om vi ikke slutta opp om den politiske profilen til toget. *Hvordan* vi skal jobbe i »fredsbevegelsen» er det svært viktig å diskutere, og samle erfaringer om. Aktivitet i slike grupper må sjølsagt veies opp mot Afghanistanarbeid o.l. som objektivt er viktigere enn rustningsarbeidet.

9. Vi er i mot å danne noen slags »FredsAkmed» eller en ny, og alternativ »Fredsbevegelse» på kort sikt. Dette vil bare isolere oss ytterligere fra dem som allerede driver fredsarbeid, og det vil sannsynligvis være vanskelig å få noen særlig bredde på en slik organisasjon.

Note:

Fredsbevegelse i gåseøy, fordi
fredsbevegelsen er noe mer enn
»fredsbevegelsen».

JA, TIL KVINNELIG VERNEPLIKT, MEN HVA SLAGS?

I notatet om forsvarspolitikken som er en del av materialet til diskusjonsmøtet i avdelingene om AKP(m-l) sin militærpolitikk, er ett av 10 spørsmål der det er motsetninger i partiet, spørsmålet om kvinnelig verneplikt. Notatet ber oss ta stilling for eller mot kvinnelig verneplikt. Punktum. Jeg oppfatter notatet dithen at det ikke er ønskelig med en diskusjon om vilkårene for en slik verneplikt, hva den skal omfatte osv.

Jeg vil sterkt beklage at partiet etter at spørsmålet om kvinnelig verneplikt har svirra i lufta i lengre tid, ikke har kommet lenger enn som så. Og enda verre er det at notatet heller ikke oppfordrer til diskusjon for å komme lenger.

Notatet går imot ideer om at kvinnes stilling i samfunnet må bedres før kravet om kvinnelig verneplikt kan reises, og sier: »Alle aksepterer uten videre at kvinner i arbeid er viktig for kvinnefrigjøring. Ingen finner på å reise en haug med krav om barnehager som *betingelse* for parolen »kvinner rett til arbeid». Dette er krav som går hånd i hånd. Sånn må vi stille kravet om kvinnelig verneplikt også.»

Men faktum er jo at vi daglig reiser »en haug med krav om barnehager» som en av *forutsetningene* for å komme noen vei med kampen for kvinners rett til arbeid. Og hva mener forfatterne av notatet at kravet om kvinnelig verneplikt skal gå hånd i hånd med?

Jeg mener at slik kravet om kvinnelig verneplikt blir stilt i dag, må det automatisk

tolkes dit at partiet mener kvinnene skal ha 12 måneders førstegangstjeneste med repetisjonsøvelser presis slik mannfolka har i dag. Jeg kan ikke se at det behøver å være riktig.

Formålet med kvinnelig verneplikt må være at kvinnene skal få militær opplæring, slik at også vi kan være istand til å delta i forsvaret av vårt eget land. Jeg vil understreke at jeg er enig i at det må *verneplikt* til for å gjennomføre dette. Det vi trenger diskusjoner om, er hvordan dette målet best kan nås.

Min mann er for tida inne til førstegangstjeneste, og etter rekruttskole har han nå i snart ni måneder sittet i en port og sluppet biler inn og ut. Så vidt jeg vet har en god del rekrutter liknende »militærtjeneste. Jeg kan ikke med min beste vilje se at en slik verneplikt for kvinner tjener det målet vi vil oppnå.

Spørsmålene vi må reise er derfor: Bør kvinnelig verneplikt være på 3 måneder? Ett år? Må også det store flertallet kvinnelige rekrutter sendes milevis fra hjemstedet? Skal vi kreve barnehager i militærleirene? Kan foremålet med kvinnelig verneplikt nåes ved en militærtjeneste lik den mannfolka får i heimevernet? Og sikkert mange flere.

Hvorfor er det så viktig å reise denne konkrete debatten i samme åndedrag som vi diskuterer for og mot kvinnelig verneplikt?

For det første fordi det er et faktum (som jeg

synes notatet bagatelliserer voldsomt) at kvinnelig verneplikt i *øyeblikket* vil være en byrde på kvinnene i tillegg til dem vi har fra før, og for mange vil det bety at det tar enda lenger tid å komme ut i arbeid som fullverdig samfunnsmedlem. Da er det viktig å komme fram til ordninger som tar hensyn til dette.

For det andre fordi at dersom kravet om militær opplæring er et kvinnekrav - og det mener jeg at det er - er det avgjørende å mobilisere *kvinnene* for dette kravet. Som alle andre kvinnekrav er det ikke nok at partiet har det på sitt program - det er kvinnene sjøl som må kjempe kravet gjennom (med den krafta vi faktisk har når vi setter oss i sving). Jeg har ingen tru på at vi greier å mobilisere kvinnene for kvinnelig verneplikt hvis vi ikke

konkretiserer kravet, og avliver myten om at det betyr kopi av den militærtjenesten mannfolka har i dag.

Til slutt tror jeg at en frisk debatt om hva kravet om kvinnelig verneplikt skal gå ut på, kan løse en del av motsigelsene notatet tar opp og avviser.

For å summere opp: Kravet om kvinnelig verneplikt må gå hånd i hånd med en debatt og konkretisering av hvordan militærtjenesten for kvinner skal løses, og med mobilisering av kvinnene sjøl for retten til militær opplæring. Debatten bør derfor slett ikke begrenses til ja eller nei til kvinnelig verneplikt.

Bente.

AVTALEN MELLOM AKP OG RV

Vi trykker her opp de avtalene som regulerer forholdet mellom AKP(m-l) og Rød Valgallianse, vedtatt på RVs landsmøte i april 1981. Disse avtalene blei vedtatt i samsvar med de hovedlinjene som partiets sentralkomite hadde vedtatt ei stund før landsmøtet. Vi trykker dem i TF for å sikre at alle partimedlemmene skal ha avtalene. RVs arbeidsutvalg trykker nå opp avtalene. Men erfaringsvis tar det lang tid før alle partiets medlemmer får slikt trykt materiale ved bestillinger.

Det er nyttig at avtalene gjengis fullt ut i TF av to grunner:

- For det første skal de brukes og følges av alle kamerater som arbeider med RV, og
- For det andre må de brukes i den diskusjonen som foregår om avtalene, de uavhengiges stilling, partiets takling av RV på alle plan, m.m.

RVs landsstyre og arbeidsutvalg har i desember starta en undersøkelse av hvordan

avtalen har fungert, RVs praksis rundt om, m.m. Dette er en oppfølging av vedtak fatta på RVs landsmøte. Resultatene av undersøkelsene og diskusjonen skal foreligge 1.mars. Vi tror dette kan bli et nyttig materiale for å avklare hvordan avtalene eventuelt skal revideres mer eller mindre.

Vi tror det vil være nyttig for de som arbeider med dette at kamerater sender inn skriftlige syn og forslag - om innlegget har en intern karakter, til partiets ledelse.

I RAMMEAVTALE MELLOM RØD VALGALLIANSE OG ARBEIDERNE KONGUNISTPARTI (M-L)

§ 1 HVA RØD VALGALLIANSE ER: Rv er en allianse mellom partiet og uavhengige sosialister.

RV er opprettet for å føre valgkamp og arbeide i parlamentariske forsamlinger, Stortinget, fylkesting, kommunestyre mm.

RV skal konsentrere sitt arbeid til parlamentarisk kamp og arbeid med tilknytning til arbeid i parlamentariske forsamlinger.

RV og RVs organisasjoner skal ikke utvikles til en organisasjon som arbeider med de samme typer arbeid som AKP(m-l).

RVs vedtekter skal være i samsvar med denne avtalen.

§ 2 NAVNET RØD VALGALLIANSE: AKP(m-l) disponerer og har alle rettigheter til navnet Rød Valgallianse (Raud Valallianse).

Rød Valgallianse forplikter seg til å respektere AKP(m-l)s rett til navnet, og vil bare bruke navnet Rød Valgallianse innenfor de rammer og på de vilkår som er trukket opp i denne avtalen.

§ 3 AKP(m-l)s RETTIGHETER OG PLIKTER OVERFOR RV: RV sentralt og AKP(m-l) skal godkjenne lokale RV-grupper, lokale ledelser og distriktsledelser. Det samme gjelder valglistene som bruker navnet Rød Valgallianse.

Godkjenning av slike grupper, ledelser eller lister kan trekkes tilbake av RV sentralt eller AKP(m-l) dersom gruppene m.v. etter RVs eller AKP(m-l)s skjønn skader arbeiderklassens, massenes eller partiets interesser.

En representant for AKP(m-l) skal sitte i RVs landsstyre. AKP(m-l) forplikter seg forøvrig til å delta i RVs arbeid lokalt og sentralt. AKP(m-l) vil arbeide for at samarbeidet med de uavhengige i RV skal foregå i en atmosfære av gjensidig tillit og respekt.

RVs landsstyre velges av landsmøtet i RV i samråd med AKP(m-l). AKP(m-l) har rett til på fritt grunnlag offentlig å markere et avvikende syn fra RV dersom RV fatter vedtak som partiet er uenig i.

Partiet har rett til representasjon i RVs landsstyre og etter nærmere avtale i andre organer i RV.

RV er forpliktet til å drøfte viktige sentrale spørsmål med AKP(m-l) lokalt eller sentralt før vedtak fattes.

AKP(m-l) vil oppnevne en kontaktperson som opptre på vegne av partiet i de saker denne avtalen gjelder.

§ 4 PARTIMEDLEMMERS RETTIGHETER OG PLIKTER I RV: Partimedlemmer i AKP(m-l) har rett til medlemskap i RV.

Partimedlemmer som deltar i RVs arbeid, har de samme rettigheter og plikter som uavhengige sosialister.

§ 5 LANDSMØTET: Landsmøte i RV holdes hvert 2. år (i valgår). Viktige prinsipielle landsmøtesaker skal drøftes med AKP(m-l) før landsmøtet.

Delegatnøkkel og dagsorden for landsmøtet avtales mellom RVs landsstyre og AKP(m-l).

§ 6 OPPSIGELSE AV AVTALEN: Denne avtalen kan sies opp når AKP(m-l) ønsker det.

4 7 REVISJON AV AVTALEN: Avtalen kan revideres av RVs landsmøte og AKP(m-l).

II.

VEDTEKTER FOR RØD VALGALLIANSE/ RAUD VALALLIANSE

§ 1 NAVN: Rød Valgallianse/Raud Valallianse (RV) er en allianse av Arbeidernes Kommunistparti(m-l) (AKP(m-l)) og uavhengige sosialister.

Navnet disponeres av AKP(m-l).

Andre organisasjoner kan tas opp i alliansen etter avtale med AKP(m-l).

§ 2 FORMÅL: Oppgaven for RV er å føre valgkamp og drive politisk arbeid i og rundt parlamentariske forsamlinger: Stortinget, fylkesting, kommunestyre o.l. på grunnlag av RVs program.

§ 3 LANDSMØTET: Landsmøtet er RVs høyeste organ.

Landsmøtet holdes hvert 2. år (valgår).

Delegatnøkkel og reglement for delegatvalg skal godkjennes av AKP(m-l).

Landsmøtet i RV velger landsstyre i samråd

med AKP(m-l).

Landsstyret skal legge fram revidert regnskap for landsmøtet.

§ 4 LANDSSTYRET: Landsstyret leder RV mellom landsmøtene, innenfor de rammer vedtektene, program og landsstyrevedtak har trukket opp. Landsstyret har videre ansvar for RVs økonomi og for å forberede og innkalle landsmøtet. Landsstyrets flertall bør bestå av aktive, valgte RV-representanter i

RV

parlamentariske forsamlinger.

AKP(m-l) skal oppnevne et medlem (med fulle rettigheter) til landsstyret.

Landsstyret konstituerer seg sjøl og velger et arbeidsutvalg. RVs leder er leder for landsstyret og arbeidsutvalget.

Landsstyret holder møter så ofte som nødvendig og innkalles med 14 dagers varsel av lederen når 1/3 av medlemmene krever det.

§ 5 LOKALGRUPPER AV RV: Det kan opprettes lokalgrupper av RV.

Lokalgruppene skal arbeide på grunnlag av RVs program og politiske vedtak fra landsmøtet og landsstyret.

Lokalgrupper skal godkjennes av RVs landsstyre (arbeidsutvalget) og av AKP(m-l), og kan ikke opptre utad uten slik godkjenning.

Lokalgrupper skal arbeide på grunnlag av »Normalvedtekter for RV-grupper».

§ 6 LOKAL LEDELSE. DISTRIKTSLEDELSE: RV kan opprette organer for lokal ledelse, f.eks. styre, på et sted det er flere RV-grupper. RV kan videre opprette distriktsledelse, f.eks. fylkesstyre.

Landsstyret fastsetter nærmere regler for slike organers myndighetsområde og ansvar.

Lokale ledelser og distriktsledelser skal godkjennes av RVs landsstyre (arbeidsutvalget) og av AKP(m-l) sentralt, og kan ikke opptre utad uten slik godkjenning.

§ 7 EKSKLUSJON: Ethvert medlem eller tillitsmann i RV kan ekskluderes fra organisasjonen dersom han/hun skader eller motarbeider RV eller bryter RVs vedtekter.

Et eksklusjonsvedtak skal gis skriftlig med begrunnelse. Eksklusjonsvedtak truffet av landsstyret kan ankes inn for landsmøtet.

Eksklusjonsvedtak truffet av RV-grupper eller distriktsstyret, kan ankes inn for landsstyret.

III.

NORMALVEDTEKTER FOR RØD VALGALLIANSE/ RAUD VALALLIANSE – GRUPPER

§ 1 MIDLERTIDIGE VALGKAMPGRUPPER

OG PERMANENTE MEDLEMSGRUPPER: RV kan opprette *midlertidige valgkampgrupper* som arbeider med valgkamp saker for RV.

Likeledes kan RV opprette *permanente medlemsgrupper* som støtter og deltar i RVs arbeid i parlamentariske forsamlinger.

Slike grupper (her kalt RV-grupper) skal arbeide på grunnlag av RVs program, vedtekter og RVs øvrige målsettinger lokalt og på landsbasis. RV-grupper skal arbeide for en demokratisk og ubyråkratisk arbeidsstil i organisasjonen.

§ 2 GODKJENNING: For å kunne opptre i RVs navn, må RV gruppa være godkjent av RVs landsstyre og AKP(m-l).

En RV-gruppe skal opphøre dersom godkjenning fra RVs landsstyre eller AKP(m-l) trekkes tilbake.

§ 3 MEDLEMSKAP: RV-gruppa skal være åpen for alle som godtar RVs vedtekter og program og som vil arbeide for RVs målsettinger.

RV gruppa avgjør gjennom eget vedtak om passive medlemmer skal godtas.

Medlemmer av AKP(m-l) har rett til medlemskap i RV.

Alle medlemmer av RV har de samme rettigheter og plikter.

§ 4 EKSKLUSJON: Som § 7 i vedtekter for RV.

§ 5 ÅRSMØTE. STYRE: Årsmøtet behandler vanlige årsmøtesaker. Årsmøte kan bare avholdes når alle medlemmer er innkalt. Årsmøtet innkalles når styret, medlemsmøte eller landsstyret i RV beslutter det.

AKP(m-l) lokalt skal innkalles til årsmøtet, og representant for AKP(m-l) har møte- og talerett på årsmøtet.

Styret konstituerer seg sjøl. AKP(m-l) lokalt har rett til å oppnevne et styremedlem med fulle rettigheter.

Styret leder RV-gruppa mellom årsmøtene.

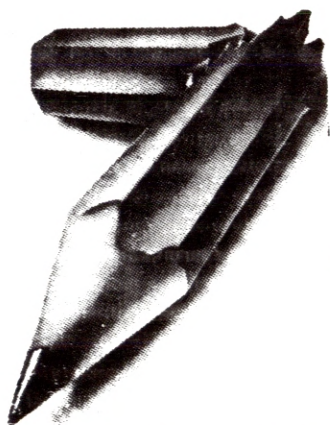
Årsmøtet og styret treffer avgjørelser med simpelt flertall om ikke annet er fastsatt.

§ 6 VEDTEKTER: En RV-gruppe kan med godkjenning av RVs landsstyre og AKP(m-l) fastsette andre vedtekter enn det som følger av disse normalvedtektene.

38 TF

§ 7 OPPLØSNING. EIENDOM: Årsmøtet kan
beslutte oppløsning med 3/4 flertall

RV-gruppas eiendom tilfaller RV og disponeres
av landsstyret.

**BREKK
IKKE**

BLYANTEN!

SKRIV HELLER I TF!!

GOD JUL!

★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★ ★

SOLVEJG ERIKSEN

SOLVEJG ERIKSEN
Sannheten...

Regjeringens ettergivenhet i Karlstad-forhandlingene forterdet ham. Michelsens intriger før kongevalget gjorde ham rasende.

Sosialistpresten og stortingsmannen
Alfred Eriksens dagbok fra 1905, utgitt av
hans datter, forfatteren og journalisten
Solveig Eriksen.

142 sider, kr. 84,-.

OKTOBER

IVAR KLEIVA

DEI TO SVERDSMEDANE

«Rakettbomber! Rakettar på veg
over havet! Dette er eit verkeleg
bombevarsel og inga øving!
Gå i dekning!»

Ask og fem andre born gøymr seg i berget når atombombene fell. Dei drar ut på ei endelaus lang ferd, for å finne ein stad dei kan leve etter øydeleggingane:

Frå 11 år.

173 sider, kr. 58,-

OKTOBER

Innhold

Leder: Partiplan jan.-mars 82.	2.
Diskusjonsopplegg for FORSVAR OG FRED.....	6.
AKP må inn i fredsørsla! Innlegg fra Mona.	7.
Hva er fredsarbeid? PGG svarer Mona.....	13.
Noen spørsmål om taktikk.	20.
Klassekampen-kampanje jan.-feb.	24.
Utdrag av Kommisjonærposten	26.
Obligatoriske studier våren -82.	27.
1.mai 1982.	30.
Debatt:	
Politikken og taktikken i kampen for fred.	32.
Ja, til kvinnelig verneplikt, men hva slags?	34.
Avtalen mellom AKP og RV.	35.
Bilag: Enhetsfrontens og folkefrontens problemer (utdrag)..	
